

KOMMUNISTISK POLITIK

***Valget er klart -
modstanden fortsætter***

Nr. 24

5. årg.

2001

**24. november -
7. december**

Støttepris 10 kr.

TEMA: USA's KRIG NR. 26

- Nyrup dømt ude s. 2 ● Terrorpakken - første skridt til fascisme s. 3 ●
- Dobbeltvalg 2001 s. 4 ● Pædagoger mod Ny Løn s. 6 ●
- Nordalliancen og Daisy Cutterne s. 8 ● Afghanistan-Kaukasus s. 9 ●
- Styrkelse af FN? Nej s. 10 ● Blæksprutten s. 11 ● Stop the War - UK s. 12 ●
- Permanent fredsvagt s. 13 ● USA's krig nr. 26 s. 14 ●
- Nyt kapitel i afghansk tragedie s. 16 ● Dagblad i udlicitering - parti i krise s. 20 ●
- Ny fase i fredskampen s. 21 ● Debat s. 22 ● Det danske mirakel? s. 24

Nyrup dømt ude

KOMMUNISTISK POLITIK

'Det store højreskred' er folketingsvalget blevet betegnet som. Det er en sandhed med store modifikationer. Selvom der er kommet en statsminister fra Venstre, og selvom VK kan regere alene på DFs mandater, et var mest af alt Poul Nyrup Rasmussen og hans regering, der blev valgt fra. Dømt ude efter næsten 9 år med EU-politik, angreb på velfærden, rosenrødt skønmaleri af Danmarks situation, konstante løftebrud – og senest rollen som loyal allieret i det brutale og beskidte amerikanske krigsventyr i Afghanistan.

Nyrup er ude som statsminister – og vil også være færdig som partileder – fordi Socialdemokratiet ikke har ført en politik til gavn for arbejderklassen eller det store flertal. Det 20. århundrede blev kaldt 'Socialdemokratiets århundrede'. Ved det første valg i det nye mistede det pladsen som Danmark største parti. Det afspejlede socialdemokratiets krise, som også har revet dets støttepartier – de små socialdemokratier i SF og Enhedslisten – med sig.

En leder i dette blad i januar i år 'Panik før lukketid' (KP2, 2001) konkluderede vi:

"Schlüter og Co. holdt ti år. Nyrup og hans følge har allerede holdt otte. Der lægges op til sceneskift. Det forstærkes med Bush's tiltræden som præsident. De socialdemokratiske regeringer i Norden og EU-landene befinder sig alle i vanskeligheder. Skuffelsen over uindfrie løfter har undergravet tilliden til socialdemokraterne som alternativ. Svagheden i det virkelige alternativ til venstre, hvor stærke kommunistiske partier ville være en hovedkraft, bevirker, at den naturlige reaktion - en forstærket søgning mod venstre, mod klassekampens politik - bremses, og at banen kridtes op for populistiske højrepartier af Kjærsgård-typen og for højreregeringernes tilbagevenden, selvom skandalerne fra deres sidste regeringsperioder dårligt har lagt sig. Det ville være forkert at proklamere, at en ny international højrebølge er på vej. Men reaktionen får mere vind i sejlene, og vil rykke fremad. Den sociale og politiske polarisering vil blive stadig mere synlig i de kommende år."

Poul Nyrup søgte med valgudskrivelsen (der satte kommunalvalget helt i skyggen af 'præsidentopgøret om

statsministerposten) at slå parlamentarisk mønt af den stadig mere kulsorte internationale situation, dramatisk tilspidset af Bushs USA efter 11. september. Det mislykkedes ynkeligt.

For at bevare regeringsmagten søgte socialdemokratiet at antage en række af den borgerlige fløjs mærkesager – ikke mindst på udlændinge- og kriminalpolitikens område. Valgkampen blev fra start til slut spillet på reaktionens hjemmebane med dens drevne udnyttelse af fremmedfrygt og oppiskning af fremmedhad.

Og for at opnå samme statsministerpost lagde Venstre og den for få år siden superliberale minimalstatsshøg Fogh Rasmussen sig tæt op ad Socialdemokratiets 'velfærdspolitik'. Valgkampen blev på dette område ført som et orgie af løftepolitik fra alle sider – som snart vil blive sat til side.

SF har kastet sit lod og skæbne i armene på Socialdemokratiet. Drømmen om ministerposter bristede også denne gang. Og Enhedslisten var på slæb: partiet blev straffet for sin linje for at søge indflydelse hos (og fungere som alibi for) Socialdemokratiet ved regeringsmagten. To små socialdemokratier ved siden af det store – og ingen der fører arbejderklassens politik. Det straffes.

Det rammer også Enhedslistens små trotskistiske og revisionistiske støttepartier (som SAP, KP-ID og DKP/ML). Denne glatte 'venstrefløj' vil nu råbe højt om det uhyggelige 'højreskred' – men uden at klarlægge socialdemokratiets, reformismens eller egen rolle i det. De vil love bod, bedring og forstærket udenomsparlamentarisk kamp. Indtil næste parlamentariske 'chance' viser sig..

Mangelen på et reelt alternativ til venstre (uden gåseøjne, og både i og især udenfor folketinget) som vender sig mod både en borgerlig og en socialdemokratisk regering med grundlæggende identisk politik er beskæmmende. Ikke mindst fordi der eksisterer en reel bevægelse mod venstre. Den afspejles i antiglobaliseringsbevægelsen, i fredsbevægelsen, i kampen mod nedskæringer og på mange andre områder. Det er den de store og små socialdemokratier med støttepartier stiller sig i vejen for. Og det er på den et reelt venstrealternativ må opbygges i de kommende år.

Redaktionen 21. november 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIER
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 30. november 2001

Terrorpakke: første skridt til fascistisk stat

Begivenhederne den 11. september har allerede fået en række direkte konsekvenser for det danske samfund. De har sat præg på valgkampen, på dansk udenrigspolitik, men også på dansk retsopfattelse. Allerede en måned efter angrebet lancerede EU en antiterrorpakke. Den danske regering skyndte sig at oversætte den til danske forhold og lancere den som optakt til den nuværende valgkamp.

Men "antiterrorlovgivning" er ikke noget ukendt fænomen. Allerede nazisterne brugte det som påskud til at forbyde deres fjender.

Den danske antiterrorpakke indeholder elementer, der allerede blev praktiseret under nazismen fra 1933. Det drejer sig bl.a. om indgreb i meddelelseshemmeligheden og konfiskation af ejendom.

Den nye danske antiterrorpakke har desuden klare definitions-mæssige ligheder med datidens fascistiske definition af statsfjender.

30. januar 1933 blev Hitler udnævnt til rigskansler. Nazismen havde taget magten i Tyskland. En måned senere - den 27. februar - blev der påsat en brand på rigsdagen i Berlin. Hitler gav straks kommunisterne skylden. I dag ved vi, at det var nazisterne selv, der planlagde og gennemførte den som en historisk provokation for at etablere Hitler-diktaturet. Allerede dagen efter rigsdagsbranden blev der vedtaget en antiterrorlov - dengang kaldet "Forordning fra rigspræsidenten til beskyttelse af folk og stat". Loven blev senere uddybet og konkretiseret, men lovens funktion stod allerede klart for samtiden. Loven var rettet mod antinazister - først og fremmest det tyske kommunistparti.

Den nazistiske lovgivning brugtes som et formidabelt våben mod de politiske modstandere og gav et skær af legitimitet til et kriminelt regime, der påstod at være kommet til magten ved demokratiske valg.

I forordningen "til afværgelse af ondskabsfulde angreb på den nationale

rejsningsregering" af 21. marts 1933 bliver terroristiske handlinger f.eks. defineret således:

"Begås gerninger med den hensigt at ophidse til oprør eller at sprede angst og panik i befolkningen (...) er straffen tugthus i mindst tre år eller livsvarigt tugthus. I særligt alvorlige tilfælde kan der idømmes dødsstraf."

Lad os se på den danske definition af terrorisme - den nye paragraf 114. *"For terrorisme straffes med fængsel på livstid den, som med forsæt til at tilføje et lands eller en international organisations politiske, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer alvorlig skade, navnlig ved at skræmme befolkningen (min udhævning, TRL) eller ødelægge disse strukturer"*.

Kriteriet dengang som i dag er altså at 'skræmme befolkningen'. Og strafframmen er næsten den samme - livstidsstraffe.

KOMMENTAR

Desværre er det ikke det eneste sted, hvor den nazistiske lovgivning minder betænkeligt meget om den nye antiterrorpakke. I den tidligere omtalte forordning "til beskyttelse af folk og stat" af 28. februar 1933 giver man f.eks. øgede beføjelser i kampen "for at afværge kommunistiske voldshandlinger". I paragraf 1. bliver det f.eks. tilladt at indskrænke den personlige frihed, indskrænkelse "af ytringsfriheden inklusiv pressefriheden, af retten til at danne foreninger og afholde møder; indgreb i brev-, post-, telegraf- og telefon hemmeligheden, ordre husundersøgelser og beslaglæggelse såvel som konfiskation af ejendom også udover de ellers gældende regler."

Ser man på den danske regerings

udspil står det klart at en del af de samme rettigheder bliver trådt under fode i den nye antiterrorpakke: "Indgreb i meddelelseshemmelighed og dataaflæsning". Faktisk er indgreb i meddelelseshemmeligheden ransagelser og beslaglæggelse af ejendom nogle af de vigtigste nye beføjelser, som bliver givet til politiet i den nye antiterrorpakke.

Realiteten er, at beføjelserne til politiet i den nye antiterrorpakke i uhyggelig grad minder om de beføjelser som Hitler gav til sit politi.

F.eks. kan det danske politi, hvis terrorpakken gennemføres beslaglægge ikke mistænkte ejendom, herunder penge. *"Andre formuegoder, herunder penge, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan beslaglægges, som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at disse formuegoder bør konfiskeres."* (nr.9)

Reelt kan politiet altså beslaglægge en ikke mistænkt persons penge blot fordi man antager, at der kan være en grund til det. Man må spørge sig selv om rimeligheden i at konfiskere en persons penge, hvis vedkommende ikke er mistænkt for noget ulovligt!

Antiterrorlovgivningen er ikke rendyrket fascisme, men det er et skridt på vejen til en fascistisk statsdannelse. Hitler brugte i 1933 "terrorhandlingen" mod rigsdagsbranden som påskud til at træde befolkningens rettigheder under fode. I dag ser vi de samme tendenser. Nu er det angrebet den 11. september, der er et angreb på "vores civilisation". Det er EU's og den danske regerings påskud til at træde på vores rettigheder.

Efter den 11. september og i valgkampen er der dukket toner frem, som mest af alt minder om nazistisk retorik fra trediverne. Jeg håber at den danske befolkning formår at råbe op - og råbe stop! Fascismen har en gang for alle afsløret sit grimme fjæs. Lad os ikke lukke den ind igen.

FV 2001: Tilbagegang for de tre socialdemokratier

Folketingsvalget betød en klar sejr til Fogh Rasmussen og hans borgerlige blok. Både Venstre med 56 mandater og Dansk Folkeparti (fra 13 til 22) kunne notere betydelige fremgange, mens De Konservative med 16 beholdt deres mandater. Kristeligt Folkeparti klarede lige spærregrænsen. En Fogh Rasmussen-regering på Pia Kjærsgårds mandat er den sandsynlige udgang, når den første periode er overstået, og der skal 'trækkes i arbejdstøjet', som det hedder på christiansborgsk, hvor det betyder at løsne slipset. Det radikale regeringsparti var det eneste af S-støttepartierne, der havde fremgang. Det har nu ni mandater - men må følge Nyrup væk fra taburetterne

Centrumdemokraterne og Mimi Jakobsen mistede alle otte mandater fra sidste valg, røg helt ud og sluttede sandsynligvis denne parentes i dansk parlamentarisk historie, der startede med Erhard Jakobsens afhopning fra SD i 1973. Et andet sort levn fra 73 - Mogens Glistrup og hans rabiat reaktionære Fremskridtsparti blev fuldstændig massakreret - og er dømt helt ude.

Nedtur for de tre socialdemokratier

For Socialistisk Folkeparti med de store ministerdrømme blev valget endnu engang en stor skuffelse. Holger K. Nielsen mente under valgkampen, at Socialdemokratiet og dets støttepartier ville tabe regeringsmagt og indflydelse, hvis man ikke fokuserede på 'styrkelse af velfærden'. Men Socialdemokratiet havde ikke noget i posen - og socialdemokratiet blev reduceret til landets andetstørste parti efter Venstre trods (eller på grund af) viljen til at sælge ud af dets EU- eller fredspolitik. SF har erklæret sig som tilhænger af USA's felttog i Afghanistan - og SF fik efter alle disse anstrengelser mindre end 7 pct. af stemmerne og tabte et enkelt mandat.

Også Enhedslisten blev straffet for sin rolle som støtteparti til SD og

Nyrup Rasmussen. Det kom med 2,3 pct. af stemmerne og fire mandater ned i nærheden af spærregrænsen. Det nordjydske mandat, DKPeren Frank Aaen har haft, forsvandt. Nu er Enhedslisten repræsenteret af den gamle VSer Kjeld Albrechtsen og SAPeren Søren Søndergård samt to produkter af Enhedslisten selv.

Resultatet af højrepolitik

I en kommentar til folketingsvalget siger formanden for APK Dorte Gre-naa:

- Nu er regeringsmagten i hænderne på et rent borgerligt flertal, støtter på Dansk Folkeparti. Det er resultatet af Nyrup-regeringens egen højrepolitik. Vi har hele tiden fremhævet, at det er kampen uden for folketinget, som er afgørende. Nu bliver det presserende at styrke den. Men de revolutionære og progressive kræfter bør lære af dette valg, som var en fiasko for de socialdemokratiske støttepartiers politik. Vejen frem for arbejderklassen og den folkelige modstand går ikke ved at støtte sig på eller til socialdemokratiet. Det fører blot til nederlag.

DOBBELTVALG

2001

Poul Nyrup gamblede, da han udskrev folketingsvalg oven i kommunalvalget den 20. november. Og han og hans støttepartier tabte.

Folketingsvalget havde 'afsmittende effekt' både på et rekordhøjt stemmetal ved kommunalvalg og amtsrådsvalg på stemmeafgivningen. Nyrups Rasmussens satsning på at statsministereffekt og fjerne den lokale fokus blev en boomerang. De samme tendenser gjorde sig gældende ved begge valg - men med en række undtagelser, og i en noget afsvækket form. Socialdemokratiet klarede sig en del bedre ved kommunalvalgene end ved folketingsvalget. Det betyder f.eks. at Jens Kramer Mikkelsen bliver siddende i København og Anker Boye i Odense. Enkelte steder øgede socialdemokratiet den lokale opslutning.

Fokuseringen på folketingsvalget betød at lokallisterne, og de partier, der ikke opstiller til folketingsvalg, blev kraftigt klemte. Generelt set gik de tilbage. Kun i forvejen veletablerede lister kunne enkelte steder notere en vis fremgang.

Enhedslisten og KPiD

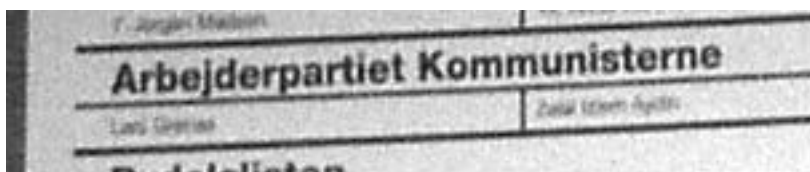
Enhedslistens tilbagegang på landsplan, ikke mindst i de store byer, viste sig også ved kommunalvalgene, hvor partiet undertiden - som i København med Per Bregengård som skoleborgmester - er gledet ind i en politisk administratorrolle.

KPiD har op gennem 90erne stillet op ved kommunal- og amtsrådsvalg en række steder. Lidt færre i år end hvor man plejer. På trods af at DKP/ML og Dagbladet Arbejderen førte valgkamp for KPiDs lister måtte man notere en tilbagegang på ca. 25 pct. i forhold til valget i 97. I Københavns Kommune gik man f.eks. fra 795 stemmer til 573, svarende til knap 0.2 pct.

København: Fælles Kurs og SOL ude

I København gik socialdemokratiet et enkelt mandat tilbage, mens Venstre

Kommunalvalg i skyggen

som den store vinder gik fem frem. Dansk Folkeparti mistede - i modstrid med landstendensen - to pladser i Borgerrepræsentationen.

Der er nu kun folketingspartier tilbage i denne. Både Lars Hutter fra Solidarisk Alternativ og Preben Møller Hansen fra Fælles Kurs er ude. Enhedslisten tabte to pladser.

De mange valgforbund, der indgår rundt om i landet, er næsten altid udelukkende til gavn for de store partier. Stemmerne på Fælles Kurs i København er gået til Kramer Mikkelsen og Socialdemokratiet, mens Solidarisk Alternativs, Minoritetspartiets, KPIDs

og Retsforbundets gik til SF og Enhedslisten.

APK

I en udtalelse på valgnatten sagde Arbejderpartiet Kommunisterne i København, som fik 155 stemmer (knap 0.1 pct) ved kommunalvalget: - *Kære kammerater: Tak for jeres stemmer, vi er glade for at vi stillede op og fik lejlighed til at komme rundt i København til en række uddannelsesinstitutioner og boligområder. At stemme kommunistisk er ikke det samme som at stemme på et protestparti, det kræver*

mod. Det at vi valgte at stå uden for den valgalliance, som Enhedslisten og SF havde dannet, har nogle set som en svaghed og andre set som en styrke. Vi mener, at venstrefløjens ringe opslutning ved folketingsvalget netop er et resultat af at Enhedslisten og SF har været ukritiske støttepartier til Socialdemokratiet.

I den kommende tid vil USA's krig igen træde i forgrunden, men også den økonomiske krise sniger sig nærmere. Til alle progressive folk: Rust jer til kamp i den kommende strid.

I Odense Kommune fik APKs liste K 74 stemmer (svarende til knap 0.1 pct.) efter en valgkamp, der i høj grad havde fokuseret på den brutale udlicitering af bistasmodtagere til private virksomheders og deres fortjeneste.

-pp

Fyn - en ny arbejdsløsheds- og fattigdomsø

APK i Odense forsøgte under valgkampen at få kommunen til at oplyse hvilke firmaer der har budt på og fået 500 odenseanske bistasmodtagere i udlicitering - til lavløn og uden rettigheder. Og der bliver meget at følge op på:

Fynboerne kan som følge af den økonomiske krise, der for alvor er ved at hærge Danmark, se frem til stærkt stigende arbejdsløshed og en svagere udvikling i familieindkomsterne end folk i resten af landet, spår de økonomiske eksperter.

Krisen kradser. Regeringens og økonomiminister Marianne Jelveds gentagne forsikringer om, at her går det godt, her går det godt - at Danmark ikke i særligt omfang vil komme til at mærke følgerne af den internationale økonomiske krise, er ved at blive gjort til skamme.

Et af de områder, som vil blive hårdest ramt af krisen, er Fyn. Det dokumenteres allerede af antallet af aktie- og andelsselskaber, der foreløbigt er gået konkurs i år. På landsplan har tallet været kraftigt stigende. 19,2 pct. flere virksomheder har drejet nøglen rundt, men det er næsten intet sammenlignet med udviklingen på Fyn. Her er antallet af konkurser

eksploderet med en stigning på 62 pct.

Opgørelsen af konkurser er udarbejdet af Købmandsstanden, hvis seneste analyse viser, at 32 pct. - hver tredje - af de danske aktie- og anpartselskaber i år kører med underskud. Mange selskaber er på vej mod konkurs. Det er kun toppen af isbjerget, vi har set.

Fremtidsudsigterne er mørke. Over hele landet og ikke mindst på Fyn, der kan se frem til at blive en sand arbejdsløsheds- og fattigdomsø set i forhold til resten af landet. Det fremgår også af den nyeste konjunkturrapport for den fynske region udarbejdet af Danske Banks analyseafdeling.

Opbremningen i det økonomiske opsving, der har været på Fyn de seneste år, er voldsom. Industri-eksporten er faldet markant og har ramt/vil ramme meget hårdt som følge af en stor koncentration af industri-virksomheder på øen.

En række fynske virksomheder har allerede fyret folk, bl.a. Cabinplast, Dan-Foam, Impact, Marcia, Skako, Danionics, Kansas og Impact,

og flere vil utvivlsomt melde sig i de kommende måneder. En stor del af de 10.000 arbejdspladser indenfor industrien, som Danske Bank, forventer vil forsvinde i løbet af næste år, vil forsvinde fra det fynske landkort.

Den fynske ledighed ligger i dag væsentligt over landsgennemsnittet - og den kedelige førerposition er der absolut ingen udsigt til at slippe af med. Tværtimod. Fyn synes stærkt på vej til at blive et nyt arbejdsløsheds- og fattigdomsområde i Danmark. Konsekvenserne af den økonomiske krise, som nu for alvor ruller ind over Danmark, vil blive meget alvorlige - for fynboerne som for den almindelige brede befolkning i al almindelighed.

Pædagogstrejke i Odense mod diktatorisk arbejdsgiver

Kommunes løn- og personalepolitik og flere års nedskæringspolitik indenfor børnepasningsområdet i Odense, er baggrunden for den nylige pædagogstrejke.

- Vi ville simpelthen ikke finde os i, at kommunen ikke ville forhandle Ny Løn med vores forbund, BUPL. Man forsøgte både at diktere, hvornår der skulle forhandles, hvordan forhandlingerne skulle forløbe, hvad der skulle forhandles om, og til sidst hvornår forhandlingerne var afsluttet. Uanset den kendsgerning, at forhandlingerne overhovedet ikke var i nærheden af at være færdige. Strejken var et oprør mod Odense Kommunes diktatoriske politik, fortæller Karin Pedersen, med i pædagogernes strejkegruppe under den nylige pædagogstrejke i Odense.

-Det var kommunens arrogante holdning i forbindelse med forhandlingerne om indførsel af Ny Løn og afbrydelse af forhandlingerne med BUPL på et tidspunkt, hvor der kun var forhandlet Ny Løn på plads med 30 ud af 160 daginstitutioner, der udløste strejken. At strejken fik den stærke opbakning, som den fik, skyldes imidlertid i højeste grad flere års opsparede vrede overfor kommunens løn- og personalepolitik, vurderer Karin.

- Det er kommunens manglende respekt overfor pædagogerne og det vigtige arbejde, vi udfører, der førte til den kraftige reaktion. Holdningen var klar fra start af. Kommunens egenhændige afbrydelse af lønforhandlingerne og forsøg på at gennemtvinge en Ny Løn-ordning uden nogen forhandling på 80 af de andre daginstitutioner og klubber i Odense ud fra et "tag det eller lad være"-tilbud - det var dråben, der havde fået bægget til at flyde over.

Der var ifølge Karin ingen vaklen i geledderne. Harmen var udtalt, og samtlige forsøg på at udskyde strejken, blev pure afvist. Det viste sig også, at forældrene bakkede pædagogerne op.

Den socialdemokratiske borgmester Anker Boye, der i første omgang havde optrådt yderst arrogant, kom hurtigt på andre tanker. Han indvilgede i at genoptage forhandlingerne med BUPL om

Karin Pedersen fra pædagogernes strejkegruppe i Odense.

indførslen af Ny Løn.

- Holdningen fra pædagogerne er klar. Vi er parate til, med øjeblikkelig varsel, at nedlægge arbejdet igen, hvis det viser sig, at kommunen kun vil forhandle på skråt. Hvis kommunen ikke tropper op med reelle hensigter om forhandling nedlægger vi arbejdet på ny.

Strejken vender sig ikke mod Ny Løn som sådan, selvom det efterhånden er en stadig mere udbredt holdning blandt pædagoger, at Ny Løn er noget lort. Et splittende lønsystem, som kun medvirker til at ødelægge sammenholdet blandt de ansatte i institutionerne: - Vi burde aldrig havde sagt ja til Ny Løn, mener Karin Pedersen:

-Men nu gælder det udformningen af Ny Løn - af de kriterier, hvorefter Ny Løn bliver fordelt til de ansatte. Fra d. 1. april i år skulle de ansatte i daginstitutioner og klubber i Odense efter planerne være overgået til Ny Løn, men forhandlingerne er gået trægt. Det hænger sammen med, at Odense Kommune ønsker at indgå individuelle aftaler med institutionerne, hvorimod BUPL kræver ensartede retningslinier for de enkelte personalgrupper og gennemskuelighed, så mulighederne for at splitte personalet ud mod hinanden begrænses vidt muligt.

Selvom Karin Pedersen selv arbejder i en SFO'er, i skolefritidsordningen på Højstrup Skole, så er de SFO-ansatte pædagoger gået med i konflikten i sympati med deres pædagogkollegaer.

I dag får alle, der arbejder med skoleundervisning, automatisk løntillægget, en ordning, som Karin frygter, at Odense Kommune vil have fjernet. Fremover skal løntillægget gives ud fra individuelle aftaler, hvorved kun en del af de ansatte, der arbejder med skoleundervisning, vil modtage. Det er den slags form for splittelse pædagogerne indbyrdes, som pædagogerne forsøger at modvirke.

Kommunen har ifølge Karin Pedersen en på papiret flot målsætning. Man vil gerne fastholde folk i deres arbejde ved at skabe gode arbejdsforhold, medindflydelse og udviklingsmuligheder i arbejdet, men når det kommer til stykket er der milevidt fra ord til handling. Det er ingen penge bag de flotte hensigtserklæringer. Det har været svært at forhandle om højere løn, så pædagogerne fik en løn, der stod i forhold til arbejdet og arbejdsforholdene er blevet klart forringet.

- Der er nok indført selvstyre på daginstitutionsområdet, men det er stadig byrådet, der bestemmer. Den pose penge, som daginstitutionerne får udbetalt, er nøje udregnet i forhold til børnetallet, og er så slunken, at det kniber med at få pengene til at slå til. Som pædagoger kræver vi, at vi får løn som fortjent. Vi gør et godt stykke arbejde, som vi vil belønnes ordentligt for. Desuden kræver vi også rimelige arbejdsvilkår.

En undersøgelse, som forældrene til børn i Munkebjergskolens SFO-ordning netop har gennemført, bekræftet, at skolefritidsordningerne i Odense er under al kritik. Over 76 pct. af pædagogerne, med andre ord tre ud af fire, peger på, at forholdene er blevet forringet eller stærkt forringede de seneste år. Og der ingen grund til at tro, at situationen skulle være væsentligt bedre i daginstitutionerne eller klubberne.

"Ny Løn" til postarbejdere gav mindre løn

3.500 postarbejdere har betalt dyrt for at indlade sig i et forsøg med det individuelle lønsystem "Ny Løn". Lønssystemet betegnes som en fiasko:

- Det er ikke mindre end et chok og meget værre end frygtet, udtaler forretningsfører Ole Jespersen i SiD.

De 3.500 postarbejdere, der udgør en tredjedel af samtlige, er blevet straffet på pengepungen, fordi de ved at indlade sig på "Ny Løn"-forsøgene har fået mindre lønstigninger end deres omkring 7.000 arbejdskammerater, der fravalgte guldkalven.

Det viser en opgørelse, som Finansministeriet og hovedforhandleren på det statslige område (CFU) har offentliggjort. På et år – fra andet kvartal 2000 til andet kvartal 2001 – har post-

arbejdere, der er forblevet i det "gamle" lønsystem fået en stigning på 2,4 pct., hvorimod "Ny Løn"-ere i samme periode måtte tage til takke med 2 pct. i stigning.

Kendsgernerne får ikke Ole Jespersen til at ryste på hånden. Forsøget skal ikke skydes ned af den grund:

- Min vurdering er, at nyansatte får en lavere løn, end de ville have fået på skalasystemet. Det er de lokale ledere på postcentre og – kontorer, der ikke har levet op til intentionerne. Post Danmarks ledelse må erkende problemet og være med til at gøre systemet dynamisk, mener SiD's forretningsfører.

-gri

Uligheden vokser

"At dømme ud fra såvel den almindelige offentlighed som det materiale, der formidles fra regeringen, så får vi det indtryk, at det går *ufatteligt* godt med velfærden i Danmark. For en overfladisk betragtning er der da også mange ting at glæde sig over....

Desværre ser tingene anderledes ud, når vi kradser lidt i overfladen."

Med disse ord indleder Centret for Alternativ Samfunds Analyse (CASA) deres Social Årsrapport 2001. CASA har med rapporten begået en glimrende dokumentation for, at det såkaldte Velfærdsdanmark er et glansbillede, et skønmaleri af situationen og virkeligheden for hundredtusinder af mennesker.

De officielle arbejdsløshedstal angiver, at arbejdsløsheden er reduceret til omkring 130.000 personer – svarende til 5 pct. af den samlede arbejdsstyrke. Men det er talfusk. Virkeligheden er, at hvis man blot indregner personer på orlovsordninger og i aktivering næsten fordobles antallet til 9 pct. Det gentagne postulat fra Nyrup-regeringen om, at flere er kommet i arbejde skydes ned. I 1993 var knap tre ud af fire i den arbejdsdygtige alder (15-66 årige) i arbejde, hvilket er præcis identisk med andelen i 1999. Hver fjerde er stadig

afhængig af offentlig forsørgelse. Siden 1994 er antallet af permanent offentligt forsørgede vokset. I de sidste 5 år er antallet af personer på langvarig kontanthjælp været konstant.

CASA peger på, at det officielle Danmark giver sig ud for, at mulighederne er uendelige på grund af de "udfoldede lighedsbestrebelse"; men "når vi betragter udviklingen op gennem 90'erne, så krakelerer denne forestilling." Den ringest stillede tredjedel rådede i 1990 over knap 12 pct. af samtlige disponible indkomster; mens de bedst stillede 10 pct. rådede over 22 pct. af samtlige indkomster. Summa summarum: en tiendedel af befolkningen tjente 6 gange så meget som den laveste tredjedel. Siden er uligheden vokset. De rige har tjent på 90'ernes opsving, mens de fattige er blevet fattigere.

Hjemløsheden er vokset. Betingelserne for at opnå ret til førtidspension og retssikkerheden omkring samme er forringet betydeligt.

Med andre ord afdækker CASA, hvad de fleste mærker på kroppen i det daglige: De fattige må i større grad suge på lappen; mens kapitalinvestorerne suger profitten.

-gri

Strejke på TOMS

Maskinstop på et produktionsbånd på TOMS-fabrikker i Ballerup udløste to dages strejke. Ved stoppet mistede de ansatte både bonus og akkorden, hvilket resulterede i en halvering af timelønnen. Strejken medførte forhandlinger mellem ledelse og tillidsrepræsentanter om kompensation for tabt arbejdsfortjeneste.

Efter de to dages konflikt blev arbejdet genoptaget; men der endnu ikke opnået et forhandlingsresultat.

Ufaglærte hårdest ramt af arbejdsløshed

De seneste tal fra Danmarks Statistik opgør den samlede officielle arbejdsløshed til 139.330, svarende til ca. 5 pct. af arbejdsstyrken. Tallet er fra 3. kvartal -01. Samtidigt afdækker de, at de ufaglærte i SiD er hårdest ramt. I Viborg og Roskilde amter er 5,5 pct. af SiD'erne arbejdsløse, hvilket er de laveste tal på landsplan. København topper med 11,1 pct. SiD-arbejdsløse.

Ti KAD'ere tabte sag

Ti kvinder på Thrige Electric i Odense bevirkede, at SiD måtte opsige to samarbejdsaftaler med KAD i august. Kvinderne var utilfredse med KAD, hvorfor de ønskede at skifte til SiD, hvilket samarbejdsaftalerne forhindrede. Da de gik til ligestillingsnævnet så SiD sig nødsaget til at opsige aftalerne. Kvinderne tabte sagen; men striden er fortsat uløst. Det rokker en ny KAD-SiD-samarbejdsaftale ikke ved: *- Den kan til gengæld forhindre, at der opstår lignende sager andre steder*, udtaler formanden for SiD's Industrigruppe, Børge Frederiksen til Fagbladet.

Aftalerne mellem forbundene bygger på at sikre det enkelte forbund dets rettigheder til medlemmer og deres kontingentkroner, så andre forbund ikke går på strandhugst i deres økonomiske basis. Afgørelsen for de ti kvinder viser med al tydelighed, at aftalerne ikke er til for medlemmerne.

Nordalliancens og Daisy Cutternes sejr

Verden blev slået med forbløffelse og beundring over de sejre, som USA's 'miniatombomber' ved navn 'Daisy Cutter', tæppebombninger fra B52-fly, krydsermissiler og tonsvis af radioaktivt forarmet uran, bogstaveligt jævnedes vejen for.

Hvilken prægtig demonstration af supermagten USA's militære overlegenhed og strategiske kløgt, siger de vestlige medier med én mund. De udeblevne resultater kom lige pludselig på stribe, så hurtigt at verden dårligt kunne følge med, og der ikke var nogen regering klar, da Nordalliancens soldater uden modstand besatte Kabul - i øvrigt i strid med den amerikanske præsidents opfordring til ikke at gøre det. Så enten lystyrer Nordalliancen ikke, eller den amerikanske præsident lyver. Begge dele er mulige - også på én gang. Toni Blair opfordrede Nordalliancen til at tage byen.

Medierne er fulde af billeder af glade folk fra Kabul, der lader skæg og hoveddække falde til tonerne af høj musik: Nordalliancen hilses som befriere.

Tilsvarende billeder blev vist overalt hvor de tyske nazistyrker rykkede frem under 2. verdenskrig som 'befriere'. Det var ikke befrielsens billeder. Det var frygtens.

USA har sikret sig, at der ikke blev bragt noget i medierne, der kunne modsige det, ved at bombe den arabiske TV-station Al Jazeera's kontor i Kabul og hele det kvarter, det lå i, efter Nordalliancen var rykket ind, og talibanerne havde opgivet byen.

Der er berettiget grund til at folk frygter Nordalliancen. FN-kilder har berettet om summariske henrettelser af 600 mennesker i Mazar-i-Sharif efter indtagelsen, af vold og plyndringer. Det er disse røverbandes gamle specialitet, som indbyggerne i Kabul har prøvet før - i første halvdel af 90'erne. USA's og Vestens nærmeste allierede - og deres kanonføde i landkrigen - har igen vist sig at være barbariske bødler, der kommer på linje med eller tilmed overgår talibanerne.

Det er samtidig en kendsgerning, at talibanernes undertrykkende forbud og påtvungne ritualer, der begrundes religiøst, er og har været upopulære i store

Afghanerne er kommet fra asken i ilden med Nordalliancens magtovertagelse.

dele af den afghanske befolkning.

På grund af uenigheder imperialistmagterne og Afghanistans nabolande indbyrdes - og også i den såkaldte 'opposition' til Taliban - om den regering, der nu bæres til magten af de amerikanske bomber, var en sådan ikke klar ved Nordalliancens besættelse af Kabul. Pakistans mareridt: Nordalliancen i kontrol med Kabul, er blevet til virkelighed. Og massakrer og plyndringer er i gang også der. Der bliver gjort kort proces med fanger og modstandere.

FN er blevet inddraget i at gøre USA's ufuldstændige arbejde færdigt: FN skal give en ny overgangsregering, der vil udføre USA's og krigskoalitionens politik international 'legitimitet'. FN baserer sig herved på den såkaldte 6 plus 2 gruppe: USA, Rusland og Afghanistans seks nabolande (og først og fremmest Iran og Pakistan), der alle vil have deres 'interesser' tilgodeset.

Talibans pludselige 'sammenbrud' udløser kun ringe undren i floden af beundring og begejstring for det almægtige USA's sejr på en slagmark, det stort set kun har set fra luften. De vestlige medier fejrer indtagningen af hovedstaden som den afgørende sejr, og nærmest som afslutning på krigen. Det er helt usandsynligt. Den er starten til en langvarig krig om magten i hele Afghanistan, og måske indledningen til en langvarig guerillakrig fra talibanernes side.

Efter i mere end en måned at have

modstået de massive amerikanske bombardementer, der foreløbig har kostet mere end 3000 civile kvinder, mænd, børn og gamle livet, kom gennembruddet for Nordalliancen og USA i løbet af ganske få dage. Talibanerne gik i opløsning, blev drevet på flugt. Eller hvad? Talibanerne har erklæret følgende:

- Det er en taktisk tilbagetrækning. Vores styrker omgrupperer sig. Der er ikke noget at være bekymret over. Vi har forladt disse steder som et led i vores strategi.

Den skulle bestå i at koncentrere sig i halvdelen af landet, i de pashtundominerede områder, fra øst for Kabul i en halvmåne til landets sydgrænse. Vinteren, der nu er sat ind, vil ændre betingelserne for krigsførelsen, og talibanerne kan tænke på at sikre sine styrker vinteren over, og evt. gennemføre modangreb.

Fra den mere regulære hærs sårbarhed vil talibanerne altså øge guerillakrigsmomentet. I sidste ende gå over til en krig, som den der førtes mod den sovjetiske besættelse igennem 10 år - med den forskel, at nu står man overfor en samlet amerikansk-russisk-engelsk-nabofront.

De amerikanske bombardementer og den massive oppumpning af Nordalliancen har givet vigtige sejre, men har ikke vundet krigen. Dens sejr betyder ikke fred. Kampen om Afghanistan er gået ind i en ny fase.

Hemmelige amerikanske militærdomstole

George W. Bush har underskrevet et dekret, der lader USA oprette hemmelige militærdomstole overalt i verden. Det amerikanske militær kan nu fange og idømme dødsstraf til personer, som USA anser for terrorismistænkte hvor som helst i verden. Hverken "retssag" eller eksekvering skal til offentlighedens kundskab.

Almindelige love og retspraksis skal ikke følges ved de hemmelige særdomstole. Dekretet gælder mennesker der ikke er amerikanske statsborgere, men som af USA militær anses som en trussel mod USA's "Ny verdensorden". At der er tale om rene fascistiske politistatsmetoder efterlader Bushs dekret til USA krigsminister Donald Rumsfeld ikke nogen tvivl om.

Mistænkte er enhver, der har:

- deltaget i, hjulpet, tilskyndet eller konspireret til at begår handlinger af international terror; handlinger for at forberede sådanne, der har forvoldt, eller truet med at forvolde, eller som har til formål at forvolde skade eller lignende effekt for USA, dets indbyggere, dets nationale sikkerhed, udenrigspolitik eller økonomi.

Det angives at ved militærdomstolene er det ikke muligt at følge de love og beviskrav som gælder ved almindelige kriminalsager. Der kræves kun at to tredjedel af medlemmerne ved militærdomstolen er enige i skyldsspørgsmålet for at dømme en person.

Ifølge en talsmand fra Bush-administrationen skal rettergangene holdes hemmelige "for at skjule kilder og undersøgelsesmetoder og beviser, der kan være meget sensitive."

De dømte har naturligvis ingen mulighed for hverken at anke dommen eller klage. Deres rettergang har officielt aldrig fundet sted.

Ekspert i international ret og krigsforbrydelser ved Columbia Universitet, Michael Ratner udtaler til Reuter, at de amerikanske myndigheder kan miste alt troværdighed, hvis de dømmer mistænkte terrorister ved militærdomstole af denne slags.

Afghanistan - Kaukasus

Der er selvfølgelig meget, USA-imperialismen endnu skal have gjort i Afghanistan og det vil tage lang tid endnu, før det er overstået. USAs plan og model for "post-taliban-perioden" er endnu ikke skræddersyet og færdig. Eftersom det kommende regime, der skal bestå af de såkaldte "repræsentanter for de afghanske folk", ikke kan stå på egne ben, vil USAs og dets allieredes "fredsbevarende styrker" blive anbragt som en permanent styrke i landet.

Begrundelsen eller påskuddet vil være Bin Laden og den "uovervindelige" Taliban. Eftersom USA ikke er interesseret i at myrde Laden, kan man allerede nu fornemme, hvad de vil gøre. Før sagde man, at "Laden er svær at fange", og nu er de begyndt at sige, at det "ikke er så vigtigt at fange og myrde ham".

Jamen det ved alle jo: Laden er jo kun en del af puslespillet. Jo mere Laden lever og flygter, jo bedre tjener han USA's interesser. Også selv om han ikke levede, skal USA nok sørge for en borgerkrig eller optøjer for at bevise, at de såkaldte "fredsbevarende styrker" er nødvendige i Afghanistan. En sådan situation vil være USAs grundlæggende forhåbning - og dette er allerede opnået. Og på denne måde er det mere end nok for USA at styre både afghanske og uzbekiske styrker militært.

USAs planer i Asien er at tilføje en ny ring i dens kæde af sort guld med Kaukasus. Før angrebet på WTC den 11. september var Kaukasus USAs primære mål, og Azerbajjan var det bedste udgangspunkt at starte med. Men angrebet på WTC satte Afghanistan øverst på dagsordenen og USA tog hurtigt sin chance. Imperialismens aktionsplaner kan altid justere sig efter forandringer og nye omstændigheder. Hvis en chance skulle byde sig, og udviklingsforløbet tage en (uforudset) drejning vil imperialister aldrig sige "lad os klare det vi er i gang med først" For at tage et eksempel: Forholdet mellem Israel og Palæstina har taget en bemærkelsesværdig drejning. Dette giver mening, når man tænker på imperialismens "globale planer". Når imperialismen koncentrerer sig om at opnå et mål, betyder det ikke, at den fraskriver sig et andet eller sine øvrige mål (interesser).

De seneste dages øgede aktiviteter i Kaukasus er ret så tankevækkende: På disse kanter er Georgien til stort besvær for Rusland i forbindelse med de russiske interesser i området, da Georgien har et olie- og naturgas-samarbejde kørende med USA og Tyrkiet. For at markere sin position, opfoster Rusland en oppositionsgruppe i Georgien. Rusland mener, at Georgien er med til at støtte "tjetjenske terrorister" og mener, at dette kan ligestilles med at støtte Laden og Taliban i Afghanistan. Samtidig bliver Tjetjenien fremstillet som en voksende problem for Azerbajjan.

Situationen er altså således: På den ene side er der alliancen mellem USA, Tyrkiet, Georgien, Azerbajjan og Israel og på den anden side alliancen mellem Rusland, Armenien og Iran. Samtidig bliver de små stater brugt mod sig selv og andre stater omkring dem..

Situationen kan også forklares ved at konstatere, at meget af det handler om olie- og naturgas-reserver i og ved Det Kaspiske Hav.

På de seneste har der været to væsentlig udviklinger: Den ene er, at EU har besluttet ikke at godkende lovforslaget omkring det historiske masse-mord på armenere (sidste år havde EU ellers godkendt forslaget). Den anden er at USA, der siden 1992 har gennemført en embargo mod Azerbajjan, nu har ophævet denne. Det kan godt se ud som om disse to forhold ikke har noget med hinanden at gøre, men det kan alligevel være en god indfaldsvinkel til at se hvilke alliancer, der bliver dannet i Kaukasus i fremtiden.

For USA betyder det faktisk ikke så meget at få kontrollen over Afghanistan i forhold til Kaukasus-planerne. Men det er et godt springbræt i forhold til det politiske herredømme i området. I Kaukasus vejer den politiske aktivitet nemlig tungere end det fysiske. Derfor kan det i den nære fremtid forventes, at forholdet mellem Armenien, Azerbajjan og Georgien bliver forværret, og at Rusland vil prøve at præge og kontrollere området.

Selvom vinteren er på vej i Kaukasus, bliver vandet i Det Kaspiske Hav varmere, for alle bjergene omkring det bobler indvendigt som rumlede de med en vulkan. ~*Devrimce*~

Styrkelse af FN? Nej!

Kommentar i Roter Morgen, november 2001 Tysklands Kommunistiske Parti (KPD)

I indkaldelsen til demonstrationen i Stuttgart mod krigen mod Afghanistan hedder det:

'FNs magtmonopol må bevares og forstærkes.' Opråbet er bl.a. underskrevet af PDS og DKP i Baden-Württemberg. FN står under ledelse af de mægtigste imperialistlande og bliver delvist finansieret af USA. FNs mægtigste stater organiserer for tiden krigen mod Afghanistan, uden FN-tropper, men flankeret af FN og med Sikkerhedsrådets billigelse. Ikke bare EU, Rusland og Kina, men også USA under Bush går derfor ind for styrkelse af FN. Bush har meddelt, at han vil indbetale de amerikanske restancer og 'igen forstærke de tætte forbindelser mellem USA og FN'. (FTD 19.10)

FN er i de mægtigste imperialistlandenes øjne den bedst egnede til at skabe politisk stabilitet i deres forstand i Afghanistan. Derfor vil alle styrke FN. Derfor fik Kofi Annan årets nobelfredspris. At styrke FNs magtmonopol betyder i grunden, at imperialistlandenes 'fællesskab', og ikke kun USA, skal have magtmonopol på verden, og altså også i Afghanistan.

I Bosnien og i Kosova har FN (i skikkelse af tropper fra USA og EU-staterne) allerede tilranet sig magtmonopolet. Under formlen 'styrkelse af FNs magtmonopol' skjuler der sig en plan om, at FN - efter en sejr over Taliban - opbygger kernen i det nye afghanske statsapparat med dets kræfter (politi og hær).

Formlen 'styrkelse af FN' betyder, at PDS og dets halehæng DKP grundlæggende under visse omstændigheder underordner sig imperialismens interesser.

I FN slår de imperialistiske landes indflydelse igennem efter deres øjeblikkelige styrke. Bag formlen 'Styrk FN' skjuler enhver imperialisme sin egen interesse i at styrke sin position i FN. I Tyskland bruges formlen til at sikre den tyske imperialismes interesser og opbygge dets alliance med den russiske imperialisme.

Men imperialisme betyder krig. En mærkværdig fredsbevægelse, der har som mål at støtte de svagere krigsma-

gere som modvægt mod de stærkere krigsmagere.

FN bliver af de krigsførende stater under ledelse af USA brugt som redskab til tiden efter krigen. Det er et middel til at gennemføre krigsmålne med andre metoder. At styrke FN er en del af krigspolitikken og imødegår ikke krigen.

Også FNs nødhjælpsleverancer er en del af krigsførelsen. Den fred, som en antiimperialistisk fredsbevægelse kæmper for, kan ikke være en fred, som styrker imperialismen under nogen form.

PDS' kongres i 2000 traf stadig beslutning om at gå imod militærindsats i FN-regi. Kongressen i 2001 udelukkede det ikke længere, og ikke så få, og først af alle Gysi, forbereder grunden for militærindsats. 'FN kan inddrage NATO, men NATO ikke FN', sagde PDSs fraktionsleder i forbundsdagen Roland Claus. Det var en klar stemme for imperialistisk militærindsats. PDS har stadig brug for sit fredsimage op til forbundsdagsvalgene i 2002. Men bag kulisserne forberedes kursændringen allerede (se FR 8.10) og man reklamerer i skjult form herfor ved en fredsdemonstration.

Tilsidesættelsen af folkenes selvbestemmelsesret er en væsentlig årsag til terrorisme fra undertrykte, der i sin tur slår tilbage på folkene i de undertrykte lande. Det bør en af imperialismen uafhængig fredsbevægelse ikke overse.

'På sigt kan terrorismen kun bekæmpes, når den økonomiske, sociale, politiske og ideologiske jordbund, den trives i, bliver fjernet. . . . Mere sikkerhed opnår vi kun med afrustning, styrkelse af den internationale ret og med mere social, økologisk og økonomisk retfærdighed i verden', hedder det i det nævnte opråb.

Men terrorismens jordbund er imperialismen selv. At påvise det vil være en opgave for en antiimperialistisk fredsbevægelse. Jordbunden ville blive fjernet, når alle folk selv rådede over deres rigdomme og selv kunne tage hånd om deres skæbne. Jordbunden

ville blive fjernet, når verdens rigdomme ikke blev udplyndret af et lille antal stater, og når denne tilstand ikke længere blev forlænget ved hjælp af vold og korrupte regimer. At appellere til USA om at sørge for 'mere retfærdighed' i verden, forudsætter, at den allerede findes. Det er ikke tilfældet.

Tværtimod øges folkenes elendighed på internationalt plan - og med den imperialisternes og deres lakajers rigdom. At appellere til Bush om at give afkald på noget er et fromt socialdemokratisk ønske, nogenlunde som pastorens prædiken i kirken om søndagen. Kapitalens formål består ikke i at give, men i at tage. Og når den giver noget, så er det kun med henblik på at oprettholde udbytnings-tilstanden.

På verdensplan står kampen for frihed for imperialismens udbytning og undertrykkelse på dagsordenen - og ikke underordning under imperialismen.

Bush angiver at han har lært en lektie: *'Vi bør ikke simpelthen gå vores vej igen, når vi har nået det militære mål.'* Når man vinder en krig, bør man ikke trække sig tilbage.

Med andre ord må man selv eller gennem politiske stråmænd gribe den politiske magt. Også med FNs hjælp.

FN er en form for fællesrepræsentation af imperialistmagternes interesser med henblik på opretholdelse af den internationale finanskapitals udbytning af folkene. Heller ikke FN anerkender folkenes selvbestemmelsesret - selv om det står i dets charter.

**Nej til styrkelse af FN!
Nej til styrkelse af den tyske imperialisme med FNs hjælp!
For folkenes selvbestemmelsesret.**

Krig er IKKE kvindekamp

I et fornyet forsøg på at vinde større opbakning i befolkningen for deres beskidte krig sender George Bush og Tony Blair nu deres fruer i front. De skal overbevise kvinderne om, at 'krig er kvindekamp' - og at krigen i Afghanistan føres for at befri de afghanske kvinder fra Talibans undertrykkelse.

I begge de to krigsførende imperialistmagter er magthavere bekymret for den voksende modstand mod krigen, især blandt kvinderne.

"Laura Bush vil i sin tale pege på den brutale undertrykkelse af kvinder som Taliban og al-Qaeda-terrornetværkets forestilling om at styre verdens på repræsentativer. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe de afghanske kvinder, som har lidt så længe", udtalte en højtstående embedsmand fra Det Hvide Hus.

At hjælpen så består i bomber, død og sult, nævnes ikke. At det var USA selv, der bragte de islamiske fundamentalister til magten, nævnes ikke. At det var USA, der økonomisk og militært har sikret Taliban og Bin Ladens al-Qaeda terrornetværk, nævnes ikke. At USA nu har erstattet Taliban med Den Nordlige Alliance, hvis synderegister i voldtægter, overgreb og forbrydelser mod kvinder er velkendte fra deres tidligere magtperiode, nævnes ikke. At det var samme Nordlige Alliance, der under deres regeringsperiode indførte de reaktionære forordninger om, at kvinder ikke må få uddannelse og arbejde, skal bære burka osv., nævnes ikke.

Propagandakampagnen overfor kvinderne er planlagt af det særlige PR-organ, der på amerikansk initiativ er oprettet i forbindelse med krigen i Afghanistan-Koalitionens Informationcenter.

I London afholdtes i mandags en protest-demo foran Downing Street nr. 10, hvorfra Tony Blairs frue vil holde sin version af propagandatalen til kvinderne.

Kvindeorganisationer overalt burde overalt protestere over denne prostitution af deres krav i krigen tjeneste.

Blæksprutten

"Det er disse opsynsmænd, der vil blive hans herrer; og de har magt over hans liv og hans død; og derfor ser han efter små forskelle i vaner, manerer og udtryk. Der er ingen gode herrer i minerne, men det kan være, at der vil være, at der vil være nogle mindre grusomme og skadefro end andre."

Citatet er hentet fra *"Spartacus"* af Howard Fast, der foregår op til og under det berømte romerske slaveoprør for mere end 2000 år siden.

Også blandt nutidens arbejdsledere er der nogle man hellere undgår end andre.

Den arbejdsleder vi allerhelst vil undgå at have på nattevagt, hedder Benny – eller "Blæksprutten", om man vil.

Historien bag dette navn er denne: Han stoler aldrig på, at vi gør vores arbejde, så har står altid på gulvet og overvåger os, hvis han ikke lige render rundt og kører med fladvogne eller stiller post på båndet til os (noget som ellers er vores arbejde). En dag var han kommet ind på kontoret og havde set én fra Intern Transport sidde ved bordet med benene oppe. *"Du sidder på min stol!"* havde Benny sagt. *"Og du laver mit arbejde!"* lød svaret prompte. Det er en stående vittighed, at uanset hvor vi kigger hen, står Benny bom stille og tror han ligner et læs brevbakker. En dag havde vi alle lavet kikkertøjne (dvs. pege- og tommelfingrene sammen mod øjnene) og stirret på ham med bemærkningen: *"Heeeeej Bennyyyy!"*

På en nattevagt var han gået helt bersærk i sin ledelsesstil. Han blev ved med at presse mere post på transportbåndet til os, til trods for, at vi kunne se, at vi ikke kunne nå det til tiden.

En nedlukning, hvor vi tømmer sorteringsreolerne helt for post og sender det ud af huset, er sat til at vare 20 minutter ifølge akkorden. Men vi klarer den oftest på 8-10 minutter. Resultatet er, at mange bli-

ver nervøse op til nedlukningen og skynder sig at tømme nogle af reolrummene i forvejen, og under nedlukningen pumper adrenalinen på livet løs.

Når det har stået på i længere tid, bliver det adrenalinchock indopereret i ens biologiske ur, så hvis man på en fridag kommer til at falde i søvn for tidligt på natten, vågner man kl. 04.10 – altså det tidspunkt, hvor vi plejer at lukke ned – og kan ikke sove igen før langt op ad formiddagen.

Nå, men samtidig med at Benny læsede post på båndet, læsede han også konstant færdigsorteret post på vognene og kørte dem væk. Det var simpelt hen ikke til at kigge i nogen som helst retning, uden at se ham i sving med et eller andet. Da kom det fra én af folkene fra Intern Transport: Vi kan jo ikke komme til at lave noget for ham Blæksprutten. Vi skreg af grin. I årevis havde vi ikke kunnet finde på et ordentligt øgenavn til ham udover "Dummebenny", men nu var den der...

Klokken blev næsten kvart over 4, før vi kunne komme til at lukke ned. Jeg kiggede på Per, der stod overfor mig, forrest i "gaden". Det var os, der skulle bestemme start-tempoet på nedlukningen. Jeg kunne se, at han gjorde det med langsomme og rolige bevægelser. Den fangede jeg straks, og hele natholdet fulgte med i dette noget langsommere tempo, som vi satte. Og de bagerste, der altid udgør en flaskehals hvad angår dette tempo, tog det også mere roligt – så de stadig kom til at udgøre en flaskehals. 17 minutter fik vi hele nedlukningen til at tage med det resultat, at Intern Transport måtte stresse af sted for at nå Bornholmerflyveren.

Dette var historien om dengang Benny kom til at hedde Blæksprutten!!!

Stop the War: **Største antikrigsdemonstration i England siden Vietnamkrigen**

Over 100.000 demonstrerede i London den 18. november i årtiers største fredsdemonstration arrangeret af den brede *Stop the War* koalition.

Sidste søndags demonstration den 18. november i London blev den største antikrigsdemonstration i England siden Vietnamkrigen. Ifølge arrangørerne deltog 100.000. Det var en markant manifestation af, at krigsmodstanden fortsætter - selvom krigskoalitionen hævder at Afghanistan-krigen er vundet og landet og dets befolkning 'befriet'.

Demonstrationen fordoblede antallet af deltagere fra sidste måned, da 50.000 var på gaden i en tilsvarende protest. Den afspejler den enorme bredde i den engelske antikrigsbevægelse, og udtrykker samtidig den dybe modstand mod krigen, som findes i størstedelen af den britiske befolkning. Det er særlig bemærkelsesværdigt at demonstrationen blev så stor på baggrund af krigstilhængernes konstante sejrproklamationer, som medierne har svælget i.

Den brede Stop Krigen!- koalition rejste i en udtalelse bl.a. følgende krav:

Denne krig føres stadig og den er forsat kynisk, uretfærdig og bagstræberisk - stop den nu!

Den måde, som krigskliken triumferer i medierne på, er endnu et bevis på, at denne krig har intet har at gøre med

at sikre retfærdighed for ofrene fra den 11.september i USA.

Hvad det afghanske folk nu har brug for vores hjælp til er mad, materiel hjælp og et øjeblikkelig stop for militære handlinger. Hvad de derimod ikke har brug for er endnu et arrogant arrangement påtvunget af en supermagt.

Deltagerne var en bredt sammensat og broget skare af folk fra fagforeninger, muslimske organisationer, antiracistiske og antiglobaliseringsgrupper, fra skoler, gymnasier, universiteter, menneskerettigheds- og fredsbevægelser samt politiske partier og organisationer.

- Efter demonstrationen i dag kan ingen betvivle hverken omfanget eller mangfoldigheden i dette lands antikrigsstemning, sagde Suresh Grover fra ledelsen af Stop the War-Koalitionen. - Det er en banebrydende begivenhed, et massivt udtryk for modstanden mod denne militære aktion.

- Protesten retter sig også mod angrebet på menneskerettighederne i Storbritannien. Regeringen tilsidesætter Habeas Corpus-rettighederne og prøver at indføre internering og tilbageholdelse uden dom. Vi ser også en til-

vækst af racistiske angreb.

- Den store deltagelse repræsenterer toppen af det isbjerg af bekymring, som findes i det britiske samfund. På trods af angrebene i medierne er vi blevet fordoblet på en måned. Demonstrationens budskab var: Vi forsvinder ikke. Vi bliver bare større!

Blandt talerne var den berømte udenrigskorrespondent John Pilger, Bianca Jagger, Tony Benn, Tariq Ali, Yvonne Ridley, fagforeningsmanden fra New York City Michael Letwin og forfatteren Germaine Greer. Også talere fra Palæstina, Kurdistan og Afghanistan var repræsenteret.

Demonstranterne krævede øjeblikkeligt stop for de amerikanske bombninger. De bar plakater med tekster som bar 'Stop krigen' og 'Ikke i mit navn!'.

Under marchen råbte man blandt andet taktfast:

Bush - Blair - CIA
How many kids have you killed today?
*(Bush - Blair - CIA -
Hvor mange børn har I dræbt i dag?)*

Knippelsbro 7. november 2001

Permanent Fredsvagt

Motivation:

Når jeg sidder derhjemme og hører om krigen og den mediemanipulerede opfattelse af dens nødvendighed blir jeg modløst harm og afmægtig... Når jeg sidder ved faklen der blafrer i den kolde vind ved Christiansborgs granitmure føler jeg mig stærkere - nyttig.

Selvom der måske ikke kommer vildt mange forbi føles det alligevel som en torn i øjet på den udbredte konsensus... Der er sgu alligevel lidt irriterende at nogen føler så stærkt at de sætter sig på den vindomsuste plads foran "borgen" ensomt og koldt (shh: det er faktisk osse ret hyggeligt) for at holde en fredsild i live...

Det er den gejst der holder mig oppe selvom mine børn med rette klager over jeg aldrig mere er hjemme. Jeg svarer dem: det er soldatens vilkår og jeg vil hellere være frivillig "soldat" for freden end tvungen soldat i krigen. Jo, det forstår de godt. Og endelig kan jeg jo ta dem med om de så skal pjække fra skole... lad os kalde det undervisning i demokratiets muligheder.

Bo Richardt, Espergærde
4913-1887 bojak@bludo.dk

Den permanente fredsvagt foran Christiansborg har været der siden forslaget om dansk krigsdeltagelse med korvetten Niels Juel blev fremsat. Dagligt 7-21. Meld dig og vær med! Kontakt på tlf. 23460193

Af Ron Ridenour

Født i USA. Bor i Køge-Jægerspris. Har boet i otte lande, og arbejdet som krigskorrespondent i flere lande. Aktivist for lighed og fred med retfærdighed.

Jeg blev inspireret til at begynde min og krigenes historie af en 18-årig københavnsk pige, AnnaVig:

Det første dødsfald jeg så, var et mord udført af en politimand i Newark, New Jersey, USA.

Det var i 1945. Jeg var seks år gammel og legede "cowboy." Jeg sad på en lænestol og red min hest med pistolen i luften. *BANG! BANG!* Det var ikke mig som skød. Nej, det var et rigtigt skud. Jeg løb hen til vinduet og så en dreng nede på fortorvet, blødende. En politimand stod over ham. Politimanden sagde senere, at han skød op i luften og at kuglen uforståeligt faldt ned i ryggen på drengen, der var på min alder.

Men det var forståeligt og acceptabelt for mange USA-amerikanere, for drengen havde dog stjålet et æble fra en kiosk, og så var han oven i købet "nigger."

Det var også i 1945, at Guds Eget Land droppede to atombomber over Hiroshima og Nagasaki og myrdede 153.000 mennesker i det samme. Flere tusinder er senere døde af radioaktivitet. Japans regering var i Washington DC for at forhandle om krigens afslutning, men det var nødvendigt for USA at vise deres fjender, og hele verden, hvad de kunne. Desuden var det ligegyldigt med de 153.000 mennesker. De var ikke uskyldige. Deres regering havde den dristighed at angribe USAs ejendom i Pearl Harbour.

USA og danske politikere og deres medier siger, at verden har forandret sig siden 11. september. Min verden var allerede anderledes efter 1945. Siden da har det land, hvor jeg tilfældigvis og uheldigvis er født, lavet 25 krige. Afghanistan er nummer 26. En af de allerværste og mest brutale krige var imod Vietnam-Laos-Cambodia.

Jeg så på TV i 1965, da USA kastede napalm og klyngebomber over Vietnam.

(På "Pentagon- engelsk" kaldes klyngebomberne for "MOTHER BOMBS" - *Dig it!* (Tag den!) "Moderen" rammer jorden og "børnene" spredes. - Krigspropagandister vil gerne have os til at associere positivt med deres voldshandlinger, så bomberne kaldes "mother" og krig kaldes "humanitære operationer.")

TV kameraet viste disse bombing-er, og så kom der et billede af et stort skilt:

"ENJOY COCA COLA"

Jeg svor, at jeg aldrig ville købe coca cola igen.

Den 11. september 2001 eksploderede Coca Cola's kontor på Wall Street. I Colombia hyrer Coca Cola paramilitære mordere til at kidnappe, torturere og myrde arbejdere, som gerne vil danne en fagforening for at skabe anstændige arbejdsvilkår. Fagforeninger har anlagt en retssag imod Coca Cola i Miami for deres morderiske terror.

I Norge samarbejder Coca Cola med statens hær for at lave reklamer. Stærke soldater som forsvarer kapitalens profit drikker Coca Cola! - Godt stof til krigspropaganda.

Coca Cola er også ét af 350 udenlandske selskaber som snyder vores samfund for skat.

Coca Cola er vores fjender. Vi skal ikke købe deres blodige vare!

Det burde ikke være en overraskelse, at nogen ramte World Trade Center og de 440 kapitalistiske firmaers kontorer, bl.a. Coca Colas. Det burde ikke komme som en overraskelse at nogen bombe verdens mest morderiske militære hovedkvarter, Pentagon: Hvad man sender ud - får man tilbage igen.

Jeg mener ikke at terrorhandlinger er etisk forsvarlige, og det er heller ikke en positiv strategi. De feudale reaktionære terrorister, faktisk, har ikke noget positivt at tilbyde verden. Jeg mener bare, at terroristernes motiv er baseret på et forståeligt had.

USAs krigshistorie

I 1933 forklarede den pensionerede US Marine Corp General Smedley Butler,

hvad de store multinationale selskaber og deres hær står for:

"Jeg har brugt 33 år i Marine Corps. Jeg brugte årene til at blive en "high class muscle man" for Big Business, for Wall Street, for bankerne. Jeg var et gangsteruvæsen for kapitalismen . . . sådan hjalp jeg med til at sikre USAs olieinteresser i Mexico. Jeg medvirkede til at Haiti og Cuba blev et godt sted for National City Bank til at samle penge. . . . Jeg hjalp med at udrense de internationale banker i Nicaragua. Jeg banede vejen for USAs sukkerinteresser i Den Dominikanske Republik. Jeg hjalp Honduras til at blive et godt sted for USAs frugtselskaber."

USA begyndte som en koloni til verdens daværende kejserrige nummer ét: Great Britannia. Lige som zionisterne i dag blev de befriede amerikanere til imperialister. I 1823 fremlagde USA, hvad der kom til at blive verdens mægtigste herredømmepolitik: Monroe-Doktrinen. Med dette hegemonistiske dokument erklærede USA, at hele Amerika - fra Argentina til Alaska - var deres, og at de kunne bestemme, hvad de ville med alle disse lande, deres rigdom og mennesker. Og sådan er det gået indtil i dag, hvor de er verdens overherre. Kun Cuba generobrede sin selvstændighed. Andre prøvede det, men tabte den igen.

I 1846 angreb USA Mexico og stjal halvdelen af landet. Staten Texas, som nuværende præsident Bush kommer fra, er oprindeligt en mexikansk stat.

Fra begyndelsen af 1900 gik USA i gang med at erobre Mellem-Amerika og Caraibien, som General Butler fortalte. Fra Spanien stjal de Puerto Rico, Filippinerne, Guam og delvis Cuba.

USA dominerede hele Amerika indtil 1951, da en socialdemokrat, Arbenz Guzman, vandt et demokratisk valg. Han startede reformer for fattige bønder i nogle lande, og det var populært, dog ikke for firmaerne i USA. United Fruit Company (i dag *United Brands*) og deres venner i Pentagon og CIA væltede den demokratisk valgte regering med vold og satte en diktator på posten, Carlos Armes. Siden da har USA medvirket til drab på 200.000

Amerikanske tæppebombninger af Kunduz skal bane vej for Nordalliansens indtog.

mennesker. Tortur er almindelig i Guatemala, hvor militær og politi bliver sendt til skoler i USA for at lære bødleres teknikker.

Der var en skole af den slags i Panama indtil en populær militærregering smed dem ud. Den populistiske leder, Omar Torrijos blev dræbt ved et flystyrt under omstændigheder, der pegede på USAs tilslørede medvirken.

Siden 1946 har School of the Americas (SOA) uddannet over 65.000 latinamerikanske soldater og officerer, bl.a. Panamas Manuel Noriega, som i dag sidder i fængsel i USA efter at hans overherre blev uvenner med ham - hvilket minder lidt om bin Laden's situation i dag.

SOA har også trænet officerer som senere blev diktatorer med USAs opbakning i Argentina, Peru, Ecuador og Bolivia. Én af SOAs kandidater var Roberto D'Abuisson, som er kendt for at torturere og dræbe tusindvis af El Salvadoranere og flere præster fra USA., inklusiv ærkebiskop Oscar Romero.

Det blev afsløret i 1996 at SOA og andre af USAs militære skoler i Colombia, Ecuador, El Salvador og Peru brugte manualer, der handler om, hvordan man kan torturere, myrde, og udslette oppositionen til de regeringer, som USA bakker op om. Disse manualer blev skrevet og udsendt fra Pentagon. - Mon ikke den bygning blev bombet!

Én af de befolkninger, der har været udsat for terror og tortur, er befolkningen i Guatemala. Efter at USA væltede den demokratiske regering i 1954 opstod en befrielseskamp, der varede i 35 år. Frihedskæmperne gik med i regeringen for at skabe fred.

En aftale blev nået i Oslo i 1994. En betingelse for fred var, at FN ville lave en undersøgelse om volden begået i disse år, og hvem der stod bag.

I maj 1997 offentliggjorde kommissionen (kaldet *Historisk Afklaring*) deres rapport "*Erindringer om Tavshed*". FN fandt ud af, at 93 procent af alle mord var begået af regeringens sikkerhedsnetværk med USAs opbakning.

Rapporten var så pinefuld for USA, at den daværende præsident Clinton gav en offentlig undskyldning. På det tidspunkt var Clinton den, der gav ordre til at bombe Irak, hvilket har ført til en million dødsfald i de sidste ti år - og der er intet, der tyder på, at det vil stoppe endnu. Clinton var én af den vestlige verdens "demokratiske" ledere, der medvirkede til krigen på Balkan og i Somalia.

Året efter at Clinton udtalte, at han var ked af, at så mange havde mistet livet i Guatemala, holdt en USA-amerikansk nonne en tale til en menneskerettighedskommission. Her er lidt af hendes vidneudsagn:

"I 1989, da jeg arbejdede som missionær i Guatemala, blev jeg bortført og brutalt tortureret af guatemalanske sikkerhedsagenter. Min ryg blev brændt mere end 100 gange med cigaretter. Jeg blev udsat for gruppevoldtægt adskillige gange. Jeg blev slået, og jeg blev tortureret psykisk. Jeg blev sænket ned i en grav hvor sårede kvinder, børn og mænd vred og klagede sig, og de døde gik i forrådnelse dækket af rotteskarer. Til sidst blev jeg tvunget til at stikke en kniv i et andet menneske.

Under hele denne prøvelse sagde min guatemalanske torturbødler, at

hvis jeg ikke samarbejdede ville de være nødt til at give Alejandro besked. I de sidste minutter, jeg var tilbageholdt, mødte jeg Alejandro, som torturbødlerne kaldte deres chef. Han var høj og lyshudet og talte et usikkert spansk med en tyk amerikansk accent. Hans engelsk var amerikansk. Fejlfrit og uden accent. Da jeg spurgte, om han var amerikaner, var hans svar: 'Hvorfor vil du vide det?'"

Sister Dianna Ortiz var heldig, måske. Hun var i stand til at flygte. Siden da har hun arbejdet konstant for at afsløre handlinger begået af bødler fra USA.

Første gang, jeg brugte min demokratiske ret til at gå imod den amerikanske regerings morderiske politik, var i 1961, da USA stod bag angrebet i Svinebugten, som var deres første militære nederlag, hvilket de aldrig har tilgivet cubanerne for, især ikke Fidel Castro.

Jeg har brugt otte år af mit liv i Cuba, skrevet tre bøger og hundreder af artikler om det enestående land og det stolte folk. Jeg har også boet et år i Nicaragua og arbejdet med den revolutionære Sandinista-regering.

Jeg har set resultaterne af USAs brutalitet i disse lande (og andre steder). Jeg har set mennesker blive invalideret som resultat af USAs terror, der også inkluderer biologiske krigsmidler.

I én af mine bøger beskriver jeg, hvilke sygdomme USA har påført disse befolkninger, deres afgrøder og dyr. Titusinder er døde eller lammede.

Hvorfor grædes der ikke tårer for disse mennesker? Hvorfor bliver USA ikke stillet for en international menneskerettighedsdomstol? Fordi - det er der ingen stat, der er stærk nok til at kræve, og fordi - da det engang skete, i 1986 i Haag (angående imperiets aggression imod Nicaragua) nægtede USA simpelthen at deltage og modtage resultatet, der fordømte USA for ulovlige aktioner ført mod en uskyldig nation.

Cuba har prøvet at udstille USA for verdens øjne for terror og mord imod cubanere. Men FN's rige regeringer vil ikke lytte, Danmark indbefattet.

Hvor mange mennesker har USA slaget, enten i det skjulte eller i "normale" krige? Historieeksperter vurderer, at siden 2. verdenskrig har USAs

De civile tab i Afghanistan overstiger for længst ofrene for angrebet på USA den 11. september.

Armed Forces dræbt ca. syv millioner mennesker. Tidligere officerer fra deres efterretningstjeneste udtalte for 15 år siden, at yderligere seks millioner mennesker er blevet dræbt i hemmelige aktioner, de såkaldte "covert actions." *The Association for Responsible Dissent* blev dannet af 13 tidligere officerer fra CIA og andre fra det nationale sikkerhedsnetværk. De burde vide, hvad de snakker om, da de selv har deltaget i terrorren.

Afghanistan

Hvorfor er USA og andre staters lederskaber fra den første verden interesserede i en krig nu, en krig, som de siger vil vare længe?

Allesammen vil begynde med at svare: Hævn. Der er nok en Wild-West-attitude i dét. Men store kapitalister er for kloge til kun at være interesserede i John Wayne og Rambo. - Fordi:

- De vil have mere magt i det vigtige geografiske område, hvor olie er den rigeste vare, olie fra Kaukasus passerer via Afghanistan.

- De vil gerne distrahere os, så vi ikke ser den økonomiske krise i kapitalismen. Der er en overakkumulation af kapital i deres metropoler. Der er tale om en klassisk overproduktionskrise. I Tyskland, for eksempel, er nettoreal-lønsummen steget med 10 procent på 20 år, mens nettorealprofitsummen er steget med 100 procent. Kapitaludbudet vokser 10 gange så hurtigt som markedet, derfor er en tilfredsstillende profit ikke mulig. Det fører bl.a. til arbejdsløshed og utilfredse arbejdere, som kunne mobiliseres i socialistisk

retning eller til et oprør. Derfor skal våbenindustrien stimuleres, og det fører igen til andre store industriers vækst.

- USA vil ikke have at den europæiske kapital selvstændiggøres. Konkurrenterne i Europa vil gerne danne en anden kapitalmagt i EU og med deres egen hær. Når USA fører krig til fordel for alle store kapitalistiske økonomier med hele deres magtfulde krigsapparat, er de andre kapitalister selvfølgelig nødt til at følge med.

- Mange ofre for denne økonomiske politik og moralske mennesker har skabt en ny græsrods- og verdensbevægelse imod globalisering, imod storkapitalen, og dét er de multinationale selskaber ikke glade for! Hvis bevægelsen fortsætter og vi bliver stærkere og større kan vi komme til at skade deres interesser. Med en god krig, som kan vare længe, har kapitalisterne mulighed for at indskrænke vores rettigheder og gøre os mindre effektive.

Nogle af os betragtes måske allerede som støtter for terror. Internationalt Forum er blevet hængt ud for at støtte PFLP's humanitære projekter i Palæstina. Operation Dagsværks udmærkede indsamling til fordel for en ægte frihedsgruppe i Chiapas, Mexico er på kanten af den nye lov, som regeringen med det største arbejderparti i spidsen gerne vil lave. Og magthaverne kan bekymre sig over, om folkets tiltro til deres krig er dalende, også i Danmark og i USA.

Magthaverne er bange for os, - det har de også grund til at være.

November 2001
Forkortet af KP

Af Klaus Riis

Krigen om kontrollen med Afghanistan, Centralasien og områdets rige olieressourcer fortsætter på 22. år, regnet efter den sovjetiske invasion i 1979.

Den har gennemløbet mange faser, og står foran et nyt kapitel med den amerikanske og imperialistiske koalitions krig siden 7. oktober. Den har foreløbig fældet Taliban-regimet og bragt den reaktionære Nordalliance, der 'styrede' landet i de blodige klan-krigsår 1992-96, tilbage til magten. Opdelingen af Afghanistan i krigsherren er i fuld gang, samtidig med at krigskoalitionens 'partnere' slås indbyrdes om deres bidder af kagen, og med FN som fællesrepræsentant søger at skabe en såkaldt bred samlingsregering, der kan give deres forbryderiske aggression og indblanding et skær af 'legitimitet' i verdens øjne.

Antallet af døde, civile og militære, har allerede passeret antallet af dræbte ved angrebene på New York og Pentagon. Men ingen holder to minutters stilhed for døde afghanere . . .

Den afghanske tragedie fortsætter i det uendelige. Krigspropagandaen fortæller, at den nuværende internationale indblanding vil skabe fred og fremgang for afghanerne, stabilitet i landet og regionen. Men 'Pax Americana' har aldrig skabt fred eller stabilitet. Imperialistisk indblanding og rivalisering har aldrig ført til fremgang for folkene eller frihed til en selvstændig udvikling, som er den første betingelse for varig politiske, sociale og civilisatoriske fremskridt.

Krigen mod Afghanistan føres under påskud af kamp mod terrorisme. Det krigsbombede og i forvejen hærgede land - det fattigste af de muslimske lande - er blevet terrorbombet dag og nat i de største bombardementer siden Korea- og Vietnamkrigen.

Før 1979 var der imidlertid ingen, der forbandt eller kunne forbinde Afghanistan med terror og international terrorisme.

Der er nu stemmer fra fortiden (som Frank Aaen fra Enhedslisten), der i 1979 forsvarede den sovjetiske invasion, som igen søger at retfærdiggøre den 10 år lange sovjetiske krig, som indledtes under Bresjnev, med at regimet angiveligt bragte sociale frem-

Nyt kapitel i den afghanske tragedie

skridt, undervisning og kvindefrigørelse. Det er fuldstændig grotesk. Sovjetunionen bragte et marionetregime til magten, der søgte at udnytte nogle progressive sociale kræfter i Afghanistan til at forsvare sovjetiske interesser i rivaliseringen mellem de to supermagter, der dengang beherskede den internationale scene.

Det socialimperialistiske Sovjetunionen krænkede to afgørende marxistisk-leninistiske principper: princippet om nationernes ret til selvbestemmelse, deres ret til uhindret af udenlandske interesser at vælge deres egen vej til social og national fremgang - og princippet om at revolutionen må være arbejderklassens og folkenes eget værk, at 'revolutionen ikke kan eksporteres'. At Afghanistans befrielse må være den afghanske arbejderklassens og det afghanske folks værk. Sovjet hærgede Afghanistan dengang, og gennem 10 år, som USA nu er i gang med.

Derfor fordømte de marxistisk-leninistiske kræfter verden over den sovjetiske socialimperialismes aggression - uden tøven. Også f.eks. det dengang revolutionære DKP/ML i Danmark.

Det er en myte, at de afghanske kommunister støttede den sovjetiske invasion. Prosovjetiske kræfter, der kaldte sig kommunister, men var en broget blanding, der var til fals for opkøb, sluttede sig til de sovjetiske invasorer. Den berygtede uzbekiske krigsherre Rashid Dostum, der nu igen er konge i Mazar-i-Sharif (med støtte og udstyr fra Rusland og Uzbekistan, og måske med direkte deltagelse af russiske og uzbekiske soldater) var én af Sovjets 'kampfæller' af denne type. Men de prosovjetiske kræfter i Afghanistan udgjorde ikke kommunisterne eller de revolutionære kræfter i landet.

Historien bag 'terrorismen'

I historiens og sandhedens interesse skal det siges, at de første til at tage kampen op mod det massive sovjetiske angreb var de afghanske maoister. De var dengang var en betydelig politisk kraft i landet, som organiserede titusinder i kampen mod den sovjetiske besættelse.

I samme øjeblik Sovjetunionen lod deres tanks strømme ind i Afghanistan fra nord, gik hundreder af guerillaer, organiseret af maoisterne, til modangreb - og forbløffede verden i krigens første måneder.

Det blev signalet til en almindelig folkelig revolte, der omfattede hele Afghanistan. Bevæbnet med geværer, sværd, knive og hjemmelavede bomber begyndte de afghanske bønder at angribe de sovjetiske poster overalt. I byerne som relativt let kunne indtages, fordi Sovjetunionen ikke mødte modstand fra den regulære hær, men selvfølgelig kom som 'ven' og 'internationalistisk hjælper' til den regering, det selv havde indsat ved et kup, førtes også kamp - men hovedformen blev guerillakrigen fra bjergene, som kom til at vare i 10 år. At det var maoisterne, som startede modstandskampen og i første fase spillede en afgørende rolle i den, er en historisk kendsgerning, som bevidst holdes skjult af de vestlige medier.

Selvfølgelig lå USA ikke på den lade side. På denne ene side ønskede USA selv at etablere sig i Centralasien, der traditionelt ikke var amerikansk, men sovjetisk 'interesseområde'. På den anden side førte den en global kamp mod 'kommunismen' - i første række mod Sovjetunionen, men også mod Kina. Indflydelsen fra maoistiske partier og bevægelser i hele Asien var dengang betydelig - og sås også som en væsentlig fjende, der skulle bekæmpes. I Afghanistan var de maoistiske kræfter (Shola Jawaid) langt stærkere i indflydelse og organisering end det politiske islam.

De islamiske partier

Amerikanerne og CIA støttede sig på hele det feudale system, de gamle klanhøvdinge. Først organiseredes og bevæbnedes 'Afghanistans muslimske broderskab'. CIA tog kontakt med 'det muslimske broderskab i Afghanistan' via Sheik Abdul Rahman, den ægyptiske gejstlige i New York, der i 1993 blev anklaget for at bombe World Trade Center. Som CIA-agent kontaktede han Gulbuddin Hekmatyar, der blev dets

foretrukne leder som en erfaren slagter af Afghanistans maoister. I 1968 havde han søgt ly i Pakistan efter at have dræbt en fremtrædende afghansk maoistleder, Saidal Sokhandan. I løbet af et par år blev der dannet 6-7 grupperinger i Pakistan, som alle kaldte sig et 'islamisk parti' og ledtes af de gamle feudalkræfter.

Med CIAs og den pakistanske efterretningstjeneste ISIs hjælp blev der oprettet træningslejre i Afghanistan og i flygtningelejrene i Pakistan til træning af alskens reaktionært pak, såkaldte 'frihedskæmpere'. De blev den vestlige verdens kæledægger, som en Pia Kjærsgård og Lars Lykke Rasmussen samlede penge ind til, og stolte lod sig fotografere sammen med.

De 'islamiske kræfters' opgave var dobbelt: under udhængskiltet 'kamp mod kommunismen' og mod 'de gudløse kommunister' skulle de ved at fremstille sig som 'frihedskæmpere' og 'forsvarere af islam' bekæmpe den sovjetiske besættelsesmagt, men samtidig eliminere maoisterne, der var den vigtigste repræsentant for det progressive Afghanistans forhåbninger. I midten af 80erne sendte reaktionære arabiske lande som Saudiarabien og De Forenede Arabiske Emirater agenter og mandskab ind i de islamiske partier for at støtte 'den afghanske jihad' og forvandle modstandskampen mod den sovjetiske besættelse til et antikommunistisk korstog.

I løbet af den 10-årige krig blev tusinder af maoister fra Shola Jawaid dræbt af de islamiske partier. Ved 80ernes slutning var den afghanske modstand mod Sovjetunionen opkøbt og organiseret af CIA og Pakistans ISI. De maoistiske kræfter var svækkede og splittede og udgjorde ikke et reelt politisk alternativ i den næste fase.

Den islamiske stat Afghanistan: Nordalliancen

Med støtte fra USA og Vesten danne de islamiske partier efter Sovjetunionens tilbagetrækning og opløsning i 1992 'Den islamiske stat Afghanistan' med Burhanuddin Rabbani som præsident. Han gav i øvrigt afghansk statsborgerskab til de hundreder af arabiske krigere, som nu slagtes som jaget vildt. Osama bin Laden kom ikke til Afghanistan med Taliban. Han var der. Det var også Rabbani, der udstedte den forordning, som nu tillægges Taliban, som forbyder kvinder at få uddannelse og arbejde og altid bære burqa. I praksis blev alle menneskerettigheder overtrådt, der blev sat rekord i krænkelse af civilbefolkningen. Kvinder i tusindvis blev voldtaget, bortført, tvunget til prostitution.

Denne islamiske stat blev scenen for en blodig borgerkrig mellem lederne af de såkaldte islamiske partier, krigs- og klanhøvdinge, som hver især krævede at være den retmæssige leder af Afghanistan. 50.000 af Kabuls indbyggere blev dræbt i denne magtkamp, hundredtusinder mistede livet landet over. Den islamiske stat bragte hverken fred, retfærdighed eller stabilitet - men ny lidelse til afghanerne - og blev dybt forhadte af flertallet af afghanerne.

'Den islamiske stat' leverede ikke den vare, som de amerikanske herrer krævede. De ville have udbytte af de store investeringer i krigen mod Sovjetunionen - og et af udbytte skulle være olie. Med Sovjetunionens sammenbrud åbnede der sig muligheder for at få fingrene i den kaspiske olie, og de rige olieletter i Tadjikistan og Uzbekistan kunne og ville eksportere til USA. En sikker olieledning fra disse lande gennem Afghanistan til Pakistan og Det Indiske Ocean kom højt på ønskeseddelen. Det amerikanske selskab Unicol udarbejdede en sådan plan.

Den kaotiske situation i den afghanske 'islamiske stat' var en forhindring for planen. USA havde brug for 'stabilitet' og 'lov og orden' i Afghanistan.

Satsningen på Taliban og islamisk fundamentalisme

Sådan blev spillet lagt til rette for skabelsen af Taliban ('muslimske religiøse

studenter'). Den islamiske fundamentalisme næret af Wahhabisekten, i den saudiarabiske ultrareaktionære og middelalderlige fortolkning. Branden skulle bekæmpes med mere ild.

Alle de fundamentalistiske islamiske kræfter fra Afghanistan, Pakistan og de arabiske lande blev mobiliseret. En gruppe religiøse studerende fra de religiøse skoler i Pakistan og fundamentalistiske præster fra Afghanistan blev organiseret og bevæbnet af CIA og Pakistans ISI, og støttet af en række af de mest reaktionære arabiske lande.

Med sværdet i den ene hånd og koranen i den anden appellerede talibanerne til et afghansk folk, der havde fået mere end nok af den islamiske stat og dens brutale krigshøvdinge. Taliban lovede fred og fromhed. De startede ikke krigen i første omgang - men vandt hurtig folkelig opbakning. Og mange soldater fra de islamiske partier sluttede sig til Taliban, der nød USA's og Pakistans fulde opbakning. Så kom deres krig mod den islamiske stat - og mod civile, der ikke fulgte dem og deres forskrifter. I første omgang led den militære nederlag - men ikke mindst med forstærkelsen med mange arabiske terrørsoldater (Al Qaeda) og med Kandahar som base gik de fra sejr til sejr. I 1996 kunne de indtage Kabul og fordrive 'Den islamiske stat Afghanistan', Rabbani og konsorter, der efterhånden forskansede sig i Nordalliancen i et hjørne af landet, mens en række af dets støtter deserterede til Taliban eller gik i landflygtighed i Pakistan eller Vesten.

Endnu engang havde USA's politik for Afghanistan 'sejret' - på afghanernes bekostning.

Alle mænd skulle lade skægget stå, kvinder fik hugget fingrene af for at bruge neglelak. Taliban skabte en periode med en slags fred. De lovløse overgreb mod kvinderne reduceredes væsentligt - men den sociale og menneskelige pris for den religiøse rigiditet var utålelig. Forfølgelsen af alle, der ikke fulgte de talibanske forskrifter, af

etniske mindretal, af alle andre religioner blev forstærket. Og USA og Vesten vendte det blinde øje til - der var brug for 'lov-og-orden' på afghansk facon, sponsoreret af USA og Pakistan

Men tingene gik alligevel ikke efter den amerikanske beregning: Branden kom ud af kontrol. Oliehandelen med Unicol gik i vasken. Religiøs fanatisme og tilbøjeligheden til anvendelse af terror gik op i en højere enhed hos Taliban og Bin Ladens indflydelsesrige gruppering. I 1998 bombede USA igen Kabul med Skud-missiler i et forsøg på at ramme Bin Laden, der var mistænkt for terrorhandlinger mod USA. Bush-administrationen gav sig - længe før den 11. september - til at forberede en ny krig mod Afghanistan, næste akt i dramaet.

Krig for at installere et lydigt lydregime

Den 11. september blev anledningen til at iværksætte krigen med det samme: en ny oliekrig, en ny supermagtskrig mod Afghanistan, en krig for at sikre 'stabilitet' og 'fred' i Afghanistan på amerikansk vis. Nu gravede man en eksonge, der var gået i eksil i Italien før den russiske invasion frem, og meddelte verden, at en ny regering skulle opbygges omkring ham, at den ville tilgodese alle etniske grupper og politiske kræfter (bortset fra Taliban) - og ville blive oprettet i FN-regi.

Man opbyggede politisk og ikke mindst militært en mægtig krigskoalition, som sattes i bevægelse på amerikansk ordre og under amerikansk ledelse. Bomberne regnede igen ned over Afghanistan, millioner blev drevet på flugt, sulten, hungersnøden og syg-

dommene blev en akut trussel mod 7.5 mio. mennesker - knap en tredjedel af befolkningen. Krigens gigantiske terror blev igen sat ind mod afghanerne.

Den slagne Nordalliance blev forstærket til at gennemføre en offensiv på jorden - og efter mere end en måneds uophørlige bombardementer indtog den over halvdelen af landet, indbefattet hovedstaden Kabul. Taliban-regimet faldt - og talibanerne trak sig tilbage til de pashtun-dominerede områder, hvor deres støtte er stærkest. Nordalliancen optrådte som forventeligt: med massakrer, nedslagninger og terror. MORDALLIANCEN er den rette betegnelse for dem, der nu har magten i Kabul og har tilbagegivet krigshøvdingene deres len i bytte. USA's gamle venner, der blev afsat på USA's initiativ, er vendt tilbage med amerikansk støtte.

Af mange grunde vil USA stadig have en lidt anderledes regeringssammensætning. Lige nu foregår der forhandlinger i FN-regi, som skal sikre dette - som et led også i et kompromis mellem røverne i den internationale krigskoalition, der alle har deres egne interesser at pleje i Afghanistan. Vi har endnu ikke set afslutningen på dette kapitel i historien. Mordalliancens allerede banditter er ikke interesseret i at afgive en tøddel af den ny- og genvundne magt.

Vil talibanerne og Osama bin Ladens styrker, der nu forfølges intensivt af USA og andre allierede i den sydlige del af landet, være i stand til at optage en langvarig guerillakrig i den afghanske vinter og senere - sådan som de har proklameret det? Det er stadig et åbent spørgsmål - og afhænger af, hvor stor deres reelle støtte i dele af især den pashtunske befolkning er, hvor stor deres reelle militære styrke er, og hvor høj deres moral er. Nu gælder det Osama Bin Laden, siger USA. Der er grunde til at være skeptisk.

USA har denne gang i sinde at forblive i Afghanistan. Åbent. Og med masser af soldater. Afghanerne kan godt indstille sig på en langvarig udenlandsk besættelse - uanset hvilket regi, den formelt kommer til at foregå under. Men alt taler for - også erklæringer fra ledende kredse i USA - at man nu vil sikre sig kontrollen over Afghanistan (og den for olien fornødne 'stabilitet')

gennem amerikansk militær tilstedeværelse. Det vil næppe blive overladt til upålidelige tropper fra upålidelige lydlande.

En langvarig amerikansk-allieret besættelse - og uundgåeligt en langvarig krig.

Et perspektiv er den reelle 'balkanisering' af Afghanistan, dens opsplining i etniske småbestanddele, ledt af krigsherrer og/eller forskellige udenlandske magter. Rusland er allerede ved at etablere sig i det nordlige Afghanistan via den gamle ven af Sovjet Rashid Dostum.

Den revolutionære vej i Afghanistan

Supermagtsindblandingen og den amerikanske politik igennem mere end 20 år har ødelagt Afghanistan og skabt det nuværende desperate kaos. Afghanerne er blevet ført fra den ene brand til den anden, som har fortæret deres fremtid. Den udenlandske indblanding og satsning på alle de reaktionære kræfter, der villigt har ladet sig bruge som redskaber ved ødelæggelsen af landet, har indtil nu forhindret udviklingen et virkeligt revolutionært, uafhængigt og selvstændigt politisk alternativ, der kunne mobilisere det afghanske folk til selv at blive herrer i deres eget hus.

Kræfter som kvindeorganisationen RAWA, der har vendt sig mod både Nordalliancen og taliban, og mod de amerikanske bombninger og den udenlandske besættelse, har udtalt sig for en 'løsning' med den miskrediterede eksilkonge i centrum, og anført af FN. Det er en illusorisk politik, som ikke vil føre nogen vegne.

I en erklæring fra Afghanistans Kommunistiske Parti - som er maoistisk, og en del af den internationale maoistiske organisering RIM - fra før USA's krig begyndte hedder det:

'Det er det afghanske folks ubrydelige ret og pligt at modsætte sig de amerikanske imperialisters og deres allieredes invasion og besættelse, ligesom det var rigtigt og retfærdigt at imødegå de sovjetiske socialimperialisters invasion og besættelse. Det er denne rets og denne pligts natur at stille dem op imod imperialismens lakajer, både de lydige og de ulydige, som Talibanerne 'islamiske emirat'. Erfaringen fra

modstandskrigen mod den sovjetiske socialimperialisme må studeres grundigere og anvendes i den nuværende situation.

Afghanistans Kommunistiske Parti fordømmer på det kraftigste den amerikanske imperialismes aggressionstrusler og er fast besluttet på at rejse sig imod den, hvis en sådan invasion og besættelse finder sted, og vil forsøge at organisere og udløse folkets modstand under den uafhængige revolutionære fane som en del af verdensrevolutionen.

Kun hvis denne retfærdige sag bliver en materiel kraft og til stadighed styrkes og udvides kan vi fremme den anti-amerikanske modstandskrig som en fase i folkekrigen og den nydemokratiske revolution i Afghanistan. En afgørende betingelse for denne sag er at 'pan-islamismen' og det nuværende reaktionære herskende 'teokrati' - hvad enten af talibansk eller ikke-talibansk variant - fortsætter med at være et af hovedmålene for de revolutionære kampe, og at kampen mod det gennemføres i forskellige former. Ellers vil massernes dyrebare blod endnu engang blive spildt og undertrykkelsens og slaveriets lænker forblive intakte.'

Jeg kender ikke Afghanistans Kommunistiske Parti, eller dets nuværende styrke eller indflydelse. At der eksisterer en kommunistisk bevægelse i og udenfor landet efter mere end 20 års systematiske bekæmpelse og morderisk undertrykkelse er overordentlig positivt. For overfor den samlede og mægtige krigskoalition, forbundet med alle Afghanistans reaktionære kræfter, der er udrustet og væbnet gennem årtier af CIA, Pakistan og Sovjet/Rusland, må den progressive intelligens (som udtrykt i RAWA) give op: De ender - når de udvikler en selvstændig politik overhovedet - med at støtte sig på andre kræfter: Hvad er FN i denne sammenhæng? Imperialismagternes fællesrepræsentation. Hvad er eks-kongen? Et forslag til kransekagefigur for den samlede afghanske reaktion.

En revolutionær linje må tage udgangspunkt i en selvstændig kurs, vendt mod al imperialisme og al reaktion, baseret på det afghanske folks egne kræfter. Der er ingen anden mulighed.

Dagblad i udlicitering - partier i krise

'Ansættelse af en faglig journalist fra KPiD på Dagbladet Arbejderens redaktion. Faste kronikører fra KPiD. En fast KPiD-side i avisen. En fast ugentlig side om 'den internationale kommunistiske bevægelse', redigeret af KPiD. Åbne spalter for og præsentation af alle KPiDs kommunal- og amtsrådsvalgskandidater'.

Dette var DKP/MLs tilbud til ledelsen af KPiD efter Aktuels lukning som dagblad. Det var også en del af DKP/MLs bestræbelser på hurtigst muligt at slå de to partier sammen.

Det kriseplagede DKP/ML har svært ved at holde sammen på stumperne af partiet og på avisen, skønt det for tre år siden proklamerede, at det i løbet af en kort årrække ville skabe 'et kommunistisk masseparti'. Nu er partiformand Jørgen Petersen og Co.s ambitioner gearet ned i et mere realistisk leje: det højeste mål er sammenslutning med Betty Frydensbjerg-Carlssons tilbageværende flok KPiD'ere.

Krise for Kommunist

Fru Carlsson er absolut ikke afvisende.

For det går ikke så godt for KPiD, som man havde forestillet sig. Ved stiftelsen og hver eneste efterfølgende kongres har man højlydt forkyndt, at her var DET KOMMUNISTISKE PARTI, arbejderklassens fortrup, - og at arbejderklassen snart ville bemærke det. Ambitionerne var også her fra starten store: KPiD blev skabt i protest mod DKPs selvopløsning i Enhedslisten, og man drømte om at kunne opstille som liste K til folketingsvalg. Tabet af Land og Folk skulle udfyldes af bladet Kommunist. I en stadig gældende kongresbeslutning hedder det:

'Bladet KOMMUNIST er partiets offentlige talerør. Det er et nødvendigt redskab for at udbrede kendskabet til Partiet (med stort!), dets politik, ideologi og mål. Avisen skal bruges målbevidst for at fremme arbejderklassens interesser. Det er partiets mål, at KOMMUNIST udkommer som dagblad. På vej mod dette mål arbejdes der på at skabe forudsætninger for, at KOMMUNIST kan udkomme som ugeblad.'

Nu diskuterer man i stedet at lade

Kommunist blive et månedsblad 'med særligt baggrundsstof'. I et oplæg fra juni måned til partiets bladkonference, der blev afholdt i oktober, konstaterede landsledelsen, at bladets abonnementsstal (på omkring 900) samt indtægter, herunder indsamlingerne, var faldet - og man stillede spørgsmålstejn ved, om man kunne opretholde udgivelsen af de 20 årlige numre som hidtil økonomisk og bemandingsmæssigt.

Der stilles mange spørgsmål:

'Nogle i partiet mener, vi skal fortsætte uændret med vores 14-dagesblad, og vores teoretiske kvartalsblad.

- Kan vi fortsat klare det økonomisk?

- Kan vi skaffe nye folk til skrivning og redigering af bladet, når de mange ældre medarbejdere ønsker at trække sig tilbage?

Flere af vores venligt sindede fagforeninger har meddelt os at de vil have svært ved fortsat at lave dobbeltbevillinger til både Arbejderen og Kommunist.'

Ikke mindst den sidste oplysning er en fuldtræffer. Hvis KPiD var noget der lignede et rigtigt kommunistisk parti, ville det give fanden i, hvad nogle fagforeninger måtte bevilge eller ej - det skulle i al fald ikke bestemme partiets politik. Men her er det et tungtvejende argument i den lange række af argumenter for at sætte partiets talerør på loftet - og udvikle et fælles dagblad med Arbejderen og DKP/ML. Bag et bombardement af spørgsmål er det indlysende, at landsledelsen har opgivet Kommunist og 'det kommunistiske parti' til fordel for partnerskab med DKP/ML - og søger at stille partimedlemmerne overfor denne 'nødvendighed'.

Man vover imidlertid ikke at sige lige ud, at det drejer sig om partisammenlægning. Dels fordi der er modstand i dele af KPiD, dels fordi det ville udstille ledelsens påstande om KPiD som 'selve det kommunistiske parti', som den ledende kraft i arbejderklassens kamp, som ren demagogi.

Partikamp i KPiD

Den politiske redaktør af bladet og medlem af Forretningsudvalget Flem-

ming Hybert 'blev gået'. Anton Nielsen, en anden ledende kraft på Kommunist, skrev oven på oplægget fra landsledelsen følgende afskedsbrev:

'Dette brev for at meddele jer, at jeg med øjeblikkelig virkning trækker mig fra mit arbejde på vort blad Kommunist. Årsagen er, at jeg er helt og aldeles uenig med den linie for bladet, som FU har gjort sig til talsmænd for.

Jeg ved ikke om nogen i partiets ledelse har interesse i at sende Kommunist i graven, men jeg mener, at det bliver følgen, hvis man fortsætter den linje, som et stort flertal vedtog på landsledelsesmødet den 9. juni.

Det vil starte med øget isolation, og dermed faldende abonnementsstal. Efterfølgende vil de, som måtte have interesse heri, endnu engang kunne påpege det meningsløse i fortsat at putte penge og arbejdskraft i sådan en dødssejler.

Bladets trofaste medarbejdere kan derefter afslutte redaktionen som 'gæsteskribenter' på et andet partis blad, så længe de (ML) finder det formålstjenligt.

Sammen med mange andre - hvoraf de fleste for længst er sat af - var jeg med til at starte bladet, jeg ønsker ikke at bidrage til dets kastration og efterfølgende død.'

I de efterfølgende rystelser i KPiD forlod så godt som alle medlemmer i Randers-afdelingen partiet. Et ungt partimedlem blev ekskluderet, beskyldt for at have saboteret partiets hovedcomputer - og en række andre unge forlod partiet. I et brev til Forretningsudvalget skriver disse bl.a.:

'Som unge medlemmer af KPiD bakkede vi fuldstændigt op om de beslutninger, der blev taget på kongressen 2000 . . . Imod al forventning oplevede vi dog hurtigt hvordan kræfter i partiet snart drejede væk fra det på kongressen vedtagne grundlag . . . Skjulte dagsordener og mobning er tilsyneladende blevet kotume i partiet. Det oplevede vi,

da vi første gang deltog i et Landsledelsesmøde. Den komplet ublu og aggressive mobning af kammerater, samt tilsidesættelse af helt basale demokratiske møderegler var paradoksal, idet vi var indkaldt til dette møde for at forklare os i forbindelse med beskyldninger om (Ungdommens) udemokratiske adfærd og trods i forhold til partiets linie. . .

Hertil kommer de skjulte dagsordener. Kritikken af Kommunist er tilsyneladende udtryk for et ønske om at nedlægge bladet eller at sammenlægge det med Dagbladet Arbejderen. Dette ønske er først nu blevet klart. Hidtil har man i ledelsen skjult denne dagsorden, med den direkte konsekvens, at kritikken ikke har været konstruktiv, men tværtimod har tjent det formål at splitte partiet mellem de, som ønsker at følge de demokratiske kongresbeslutninger og de, som ønsker at omgå disse ved hjælp af fordækt argumentation og personlig hetz. I vores øjne handler det om, at man, uanset hvilken holdning man har, respekterer og følger kongresbeslutninger.

Vi mener, at Kommunist er en af partiets eneste udadvendte aktiviteter, og at man bør styrke sådanne aktiviteter med de midler, der er til rådighed. Desuden vil en sammenlægning med Dagbladet Arbejderen betyde en eller anden form for politisk sammenlægning, som man nok skulle tage stilling til først.'

For en udenfor stående betragtning er forløbet klart: Den revisionistiske partiledelse omkring Betty Frydensbjerg-Carlsson har begået et kup mod partiet og dets kongresbeslutninger, splittet partiet og bekæmpet den fløj, som troede på dets egne erklæringer om sig selv. De som troede på KPID som det kommunistiske parti i Danmark og ville gøre Kommunist til et dagblad - om end på sigt.

En principløs sammenslutning mellem to principløse ledelser for hhv. KPID og DKP/ML står for døren. For Jørgen Petersen og Co (Lotte Rørtoft Madsen, Søren Becker, Jan Mathiesen, Sven Tarp, Joan Ågot, Birthe Sørensen og Hanne Rosenvold) er af nøjagtig samme slags.

Det bliver en festforestilling, når posterne med tiden (efter KPIDs ordinære kongres i marts, for bladkonferencen kunne ikke træffe beslutning om noget) skal fordeles.

Ny fase i fredskampen

” Hvad det afghanske folk har brug for vores hjælp til nu – er mad, materiel hjælp og et øjeblikkelig stop for militære handlinger. Hvad de derimod ikke har brug for er endnu et arrogant arrangement påtvunget af en supermagt.”

Sådan lød fra den britiske Stop-krigen koalition på 100.000 store anti-krigs demo i London den 18. november.

Lige nu forsøger USA og deres imperialistiske krigsalliance at få deres forbryderiske krig tilsat et skær af legitimitet gennem en såkaldt FN-løsning. Alliancens besættelsestropper skal forblive i Afghanistan som en militær garant for en lydregering i Kabul, der kan sikre tilstedeværelse af amerikanske militærbaser i såvel Afghanistan som de omkringliggende naborepublikker. Krigens mål er fortsat USA's kontrol over Centralasiens olieforstyringer og områdets strategiske beliggenhed.

Fra de imperialistiske magter, ikke mindst de krigsførende, bliver der lagt et voldsomt pres for at trække tænderne ud af den hurtigt voksende fredsbevægelse og få den luret ind under en FN-løsning. Alle krigsherrerne står med en voksende modstand i deres egne befolkninger mod deres betingelsesløse deltagelse i USA's terrorkrig.

FN bliver af de krigsførende stater under ledelse af USA brugt som redskab til at gennemføre krigsmålene med andre metoder. At styrke FN er en del af krigspolitikken og imødegår ikke krigen.

Den nye fredsbevægelse herhjemme må fortsat fokusere på :

- At få stoppet USA's krig i Afghanistan (og de lande den måtte blive udvidet til) uanset hvilket flag den føres under. At få stoppet de amerikanske bombardementer øjeblikkelig og al militær indblanding.

- At få afsløret USA imperialismens såkaldte terrorkrig i virkeligheden er en terrorkrig vendt mod alle folk, nationer og mennesker, der ikke følger deres nye verdensordens diktat. USA's, EU's og de krigsførendes landes nye terror-

lovning er fascistiske skridt i klassekampen mod deres egen arbejderklasse og befolkning.

- At få rejst kravet om al stop for dansk krigsdeltagelse med stadig større vægt. Uanset om den danske regering kalder det fredsbevarende humanitære styrker, så er der ikke fred de bevarer men imperialistisk krig.

- At få afvist og bekæmpet den sorte racisme og fremmedhad som krigshysteriet ophvirvler for at splitte den folkelige modstand og bruge befolkningsgrupper som syndebukke for deres egen reaktionære politik.

Hvis den nye fredsbevægelse for alvor skal kunne udvikle sig i hele sin bredde og styrke er det nødvendigt, at der bliver taget fat på konkret at få inddraget alle de grupper, bevægelser og mennesker, der alle berøres dybt af disse ting. Den nye fredsbevægelsen skal i sin karakter, politik og metoder være bred nok til at rumme såvel anti-imperialistiske som pacifistiske og andre initiativer.

Lige nu har den gamle venstrefløj i form af Enhedslisten, DKP/ML og KPID i flere byer sat sig tungt på ledelsen af fredsinitiativerne. Samtidig med de erklærer at det endelig ikke må indsnævres til et venstrefløjsinitiativ. Men deres politiske formål har indtil nu været at forsøge at indsnævre det til deres almindelige kritiske støttefunktion for socialdemokratiet. I Initiativet Nej til krig og terror i København true de Enhedslisten med at forlade initiativet og DKP/ML og KPID udvandrede fra et stormøde, der gik mod deres egenmægtige beslutning om at skære mere militante dele af fredsbevægelsen fra. Hverken den slags splittelsesforsøg eller indførelsen af gamle DKP – og socialdemokratiske fagpamper metoder duer i udviklingen af en bred og slagkraftig bevægelse. Der skal nye former og metoder til, der kan udvikle al den energi og initiativ der ligger, som kan inddrage masser af de nye kræfter, som faktisk findes, og reelt afspejle bevægelsen.

Europæisk appel

De demokratiske rettigheder må ikke blive ofre for krigen mod terror

EU-kommissionen har fremlagt en rammebeslutning vedr. kampen mod terrorisme, hvis formål er at harmonisere medlemsstaternes lovgivning ikke bare med hensyn til strafferammer, men også hvad selve definitionen af terrorisme angår.

Dette projekt fremstilles som en reaktion på angrebene mod New York og Washington. Men gerningsmændene bag sådanne handlinger ville ikke gå ustraffede i noget europæisk land ifølge deres nuværende lovbestemmelser.

Faktisk angiver lovbestemmelserne i EU-staterne de strengeste straffe til dem, der på nogen måde deltager i sådanne terrorhandlinger. Det gælder i lige grad for de medlemslande, som i forvejen har bestemmelser om specifikke antiterroristiske forholdsregler, og for de, som ikke har en sådan specifik lovgivning.

Den ny lovgivning, som angivet i kommissionens rammebeslutning, tilføjer intet til det juridiske våbenarsenal, der allerede er på plads til at bekæmpe en

sådan virksomhed. Derudover er den foreslåede definition så rummelig, at den tillader kriminalisering af alle former for social kamp, som nu kan defineres som terrorisme.

'Den uautoriserede beslaglæggelse af infrastruktur i den hensigt alvorligt at angribe sociale eller økonomiske strukturer'. Rækkevidden af denne definition ville kunne kvalificere enhver besættelse af et offentligt sted eller en fabrik som en terroristhandling.

'Afbrydelse af vandforsyning, elektricitet, luft eller enhver basal naturressource' ville gøre enhver protest fra de ansatte i sådanne virksomheder til en terrorhandling. Derudover ville opfordring til at begå en sådan forseelse fra en organisations side resultere i, at denne organisation defineres som en terroristorganisation.

Forsamlingsfrihed, strejkeretten og ytringsfriheden trues alle alvorligt af denne rammebeslutning. Det forklædes i talen om 'krig mod terrorisme'. Men i

virkeligheden vil denne antiterrorlov-givning - når den er gennemført - blive en sand krigsmaskine mod fundamentale demokratiske rettigheder og mod dem, som stiller sig op imod et politisk og socialt system og dets økonomiske basis, et system som i stadig stigende grad er globalt og uretfærdigt.

Vi - underskriverne - appellerer til vogterne af de demokratiske rettigheder om at modsætte sig denne rammebeslutning fra kommissionen, en beslutning, som er bindende for medlemsstaterne.

Vi kræver at de, der har myndighed i Europa, og deres repræsentanter i EU-parlamentet forhindrer, at dette projekt, som vil betyde frihedens død, forhindrer dets virkeliggørelse.

Antoine Comte, sagfører i Paris
Ties Prakken, sagfører i Amsterdam
Jan Fermon, sagfører i Bruxelles

*Underskrevet af en lang række jurister
fra EU-lande*

Lettisk skolepige trues med 15 års fængsel

Den 16-årige Alina Lebedeva sidder fængslet i Letland med truslen om 15 års indespærring for protest mod NATOs krig. Hendes 'forbrydelse': hun har demonstreret mod krigen i Afghanistan og mod Letlands integration i NATO - og anklages nu for terrorisme.

Den konkrete fængslingsårsag: Under den engelske kronprins Charles' officielle besøg i Letland prøvede Alina at daske ham i hovedet med en buket blomster!

Lettiske fredsforkæmpere vender sig imod landets planlagte integration i NATO som bl.a. kan gøre det til et springbræt for aggression mod Rusland i en fremtidig skærpet international situation. Den lettiske fredsbevægelse anser NATO som en hovedsponsor af international terror.

Fredsbevægelsen protesterer under barske betingelser. Det lettiske borgerskab har gennemført en række love af fascistisk tilsnit, som sidestiller politisk protest med terrorisme. Der har også tidligere været givet hårde fængselsdomme til demonstranter.

Internationalt bør der være langt større opmærksomhed omkring udviklingen i de baltiske lande og den vanskelige situation, fredsbevægelsen og alle de progressive kræfter der befinder sig i.

Den russiske fagforeningssammenslutning Zashita Truda - Arbejdets Forsvar - har taget initiativ til en international solidaritetskampagne med Alina Lebedeva.

Den opfordrer til at der sendes protestbreve til de lettiske myndigheder på

følgende adresser:

Den lettiske præsident:

Latvijas Valsts prezidenti V. Vike-Freibergai
LR Valsts prezidenta kanceleja, Pils laukums 3
LV-1900, Riga, Latvija

Den lettiske justitsminister:

Latvijas Republikas Tieslietu ministrija (Justitsminister I. Labucka)
Brivibas bulvaris 36, LV-1050, Riga, Latvija

Det lettiske generalprokurat:

Latvijas Republikas Generalprokuratūra
O. Kalpaka bulvaris 6,
LV-1050, Riga, Latvija

Strøtanker før julefrokost

Trods valg og krig og recession, så er det snart julefrokosternes tid.

Det plejer at være årets højdepunkt. Sidst i firserne blev der valgt julefrokostudvalg i hver afdeling, opgaverne uddelt i god tid og den hjemmelavede mad og pynt og underholdning kom til ære og værdighed. Arbejdspladsen blev pyntet op og der stod ta'selv småkager rundt omkring udenfor kontorerne. På festdagen sluttede alt unødvendigt arbejde ved frokosttid og kl. 16 var alle klar til at begynde festlighederne. Dog hændte det, at et enkelt dump måtte klares, det blev det så med alle kræfter lagt i. Senere på aftenen, når alle afdelingens jokes og drinks tog slut og de gamle gik hjem, så fortsatte resten i kantinen, gerne med levende musik.

Op igennem 90'erne udvandedes traditionerne eftersom ejerne og direktørerne blev skiftet ud. Fælles julefrokost for hele firmaet blev forsøgt indført, men ikke med stort held, de lokale traditioner og ikke mindst kotyperne, blev der ikke taget hensyn til. Det førte ét år til en lidt uheldig kontrovers med fagforeningerne. De sidste tre måneder har koncernen forsøgt sig med en yderst skrap sparekampagne, der omfatter alle firmaer i alle lande. Det har givet store besparelser, men også indskrænket mange af de aktiviteter, der er vigtige for medarbejdertilfredshed og et godt arbejdsmiljø. Ting som uddannelse, forebyggende arbejdsmiljø-arbejde og almindelig mundtlig

kommunikation er der ikke ofret mange kroner på. Det har da givet lidt besparelser, men de besparelser der giver de store udslag på bundlinien, skal nok findes i begrænsningerne i flyrejser og bilkørsel.

Trods alt blev der dog afsat et tidspunkt for afholdelsen af den årlige højtid, julefrokosten. Der blev dog samtidig sat skrappe begrænsninger på tidsforbrug og et meget lille økonomisk tilskud fra firmaet til indkøb af mad - til urimelige priser fra den lokale kantine. Et større arrangement ude i byen, kom ikke på tale i denne omgang. Der var heller ingen dialog med fagforeningen om overholdelse af kotumer. Sådan skulle det være. Punktum.

Medarbejderne syntes det var lige skrap nok, men var trods alt i gang med forberedelserne, lidt ekstra kunne vel medbringes hjemmefra, det kunne vel komme til at ligne en rigtig julefrokost.

Bag kulisserne var et andet spil i gang. De skrappe udgiftsrestriktioner fra hovedkontoret i USA betød at der ikke måtte ofres én krone fra firmaet til julefrokosten. Gode råd var en mangelvare, den efterhånden noget krakelerede stemning i virksomhedens danske del skulle nødtigt give anledning til en grad af utilfredshed, der kunne skade produktion eller image.

Meddelelsen fra ledelsen: *I slutningen af sidste uge måtte vi erfare, at CSC Corporate har aflyst alle julefrokoster,*

idet man ønsker, at firmaet skal komme så helskindet som muligt igennem den nuværende globale recession, var næsten skrevet. Da sprang den lokale fest- og fritidsforening til og reddede koncernens økonomi i Danmark med et beskedent tilskud. Det blev atter jul i CSC Danmark.

Nu ventes der spændt på, om der bliver uddelt julegaver i år, som der er blevet alle de andre år. Der er meget der tyder på, at det ikke bliver tilfældet. Om ikke andet så kan vi se økonomernes dystre forudsigelser for den amerikanske økonomi i avisen.

GBE

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Røde og Blå

Balloner rundt i luften, - roser, røde og blå, i et væk, mure og lygtepæle, med billeder af de udvalgte, annoncer og foldere med overbud på løfter, der brydes efter valget, thi nu er situationen forværret, - og partiformand og statsminister Poul nEUbert i en ny disciplin, - at rive sider ud af sin tvillingebroders, - Anders bog, og begge aktive aktører i den forduømmende borgerlige soc. dem. - Venstre, "Valgkamp"

NB

Det danske mirakel?

Enhver regering opgør tal for allehånde relevante og irrelevante udviklinger. Det gælder bruttonationalprodukt, handels- & betalingsbalance, arbejdsløsheden osv. osv. Tallene samles sammen, bearbejdes og fremkommer i statistikker, der præsenteres pænt i kurver, grafer, søjlediagrammer og lagkager.

Disse diagrammer, som oftest præsenteres i farver, har gennem de sidste otte år båret præg af det internationale kapitalistiske opsving, der fulgte i kølvandet på krisen i slutningen af 80'erne og blev forstærket af Østeuropas og Sovjetunionens opløsning. De yderligere markeder som opløsningen åbnede har haft en væsentlig indflydelse på varigheden af det økonomiske opsving.

Regeringen har benyttet enhver lejlighed til at bryste sig af kurvernes korrekte retninger og størrelser. Velfærdsdanmark blev postuleret som et faktum.

Poul Nyrup Rasmussen gik da også til valg i tirsdags i en situation, hvor kurverne blev benyttet til at foregøgle befolkningen, at det var socialdemokratiets regeringslederskab, der skulle have æren for den gunstige udvikling. Sådan forholder det sig ikke. For det første har de internationale økonomiske konjunkturer kastet adskillige appelsiner i det kapitalistiske Danmarks turban. For det andet er statistikker taknemmelige. De kan manipuleres med – og det bliver de!

Arbejdsløshedsstatistikkerne er specielt velegnede til at trækkes frem i offentlighedens søgelys, da de officielt er mere end halveret. I 1993 udgjorde de arbejdsløse 13 pct., hvor det i dag registreres til 5 pct. Det er et populært udsagn. Det gør trygheden for arbejderklassen lidt større. Skulle man blive fyret er udsigten til nyt arbejde tilsyneladende lidt bedre.

Men statistikkerne og deres pænt

Centeret for Alternativ Samfunds Analyse (CASA) har for nylig offentliggjort en rapport, der afslører, at den reelle arbejdsløshed i år 2000 været omtrent dobbelt så stor, som de officielle statistikker viser. Den reelle ledighed er nemlig på 9 pct., fordi personer i aktiveringsordninger og på orlov ikke tæller med.

Faglig kommentar

udformede kurver er manipulation, løgn og latin.

Centeret for Alternativ Samfunds Analyse (CASA) har for nylig offentliggjort en rapport, der afslører, at den reelle arbejdsløshed i år 2000 været omtrent dobbelt så stor, som de officielle statistikker viser. Den reelle ledighed er nemlig på 9 pct., fordi personer i aktiveringsordninger og på orlov ikke tæller med i de officielle statistikker. Men de er mere eller mindre frivilligt skubbet ud af arbejdsmarkedet, og skulle de kræve deres plads til en overenskomstmæssig løn, ville andre blive skubbet ud i køen.

Netop orlovsordninger og aktiveringspligt er Nyrup-regeringens opfindelser. Orlovsordningerne betyder, at tusinder står udenfor arbejdsmarkedet til en indkomst under dagpengesatsen. Aktiveringerne har ført tusinder ud i tvunget

løntrykkeri. Som sidegevinst har Nyrup og hans skiftende socialdemokratiske arbejdsministre kunnet skjule den reelle arbejdsløshed.

I CASA's rapport (Social Årsrapport 2001) afdækkes det, at faldet i antallet af personer på overførselsindkomster er til at overskue. I 1993 blev omkring 28 pct. "forsørget", mens 25 pct. i dag ernærer sig på anden vis end arbejdsindkomst. Med andre ord står hver fjerde udenfor arbejdsmarkedet, hvilket svarer til 80'ernes niveau.

I betragtning af at statistikkerne baserer sig på otte års højkonjunktur, at den internationale økonomiske krise endnu ikke har nået sit "højde"punkt, og at de store krisebølger slet ikke har nået det danske erhvervsliv med syndelig styrke, så behøver man ikke at læse i kaffegrums for at finde ud af, hvilken retning arbejdsløsheden tager de kommende år.

Det er de sørgelige kendsgerninger, som den kommende regering skal forklare sig ud af. I denne situation sætter de alle sejl til for at forklare, at det er konjunkturen, der er årsagen. Arbejderklassen er igen udset til at skulle betale krisen; men hvem siger, at det kommer til at gå stille for sig? Hvem siger, at de hidtil afmægtige nedbøjede hoveder ikke rejser i en fælles protest?

God vind Rasmussen og Rasmussen; - men tag jer i agt for storm!

FJ

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.apk2000.dk